

Eldoria – Království Stínů

Prolog: Pád Eldorie

Therion stál na balkoně své královské věže, s pohledem upřeným do temné dálky. Před ním, rozprostřené jako stín nad celým královstvím, hořely města a vesnice, které kdysi chránily jeho lid. Plameny pohlcovaly střechy domů, jejich rudé jazyky se vzpínaly k obloze, jako by chtěly pohltnout i samotné nebe. Eldoria, kdysi hrdá a vznešená, byla teď jen troska, co mizela v žáru a dýmu. Vzduchem se nesl dusivý zápach spáleného dřeva, popela a smrti.

Therionův hrudník byl naplněn těžkostí, která mu svírala srdce. Vina. Byla to vina, co ho už měsíce sžírala zevnitř. Jako král měl za úkol chránit své lidi, svou rodinu, své království. A přesto, i přes veškerou svou moc a magii, kterou mu jeho královská krev dávala, teď stál bezmocný před nevyhnutelným koncem. Argard přišel, jak Therion vždy tušil, že jednoho dne přijde. Ale i když věděl, že se blíží, nikdy nebyl připraven. Argard získal mocný artefakt, díky kterému se mohl přenést ze svého světa temna a útočit tak na království, které vždy bývalo v rovnováze a rozkvětu. Argard nesnesl pomyslení, že není jediným

vládcem světa ten, který vládne všem. Začal tedy rozsévat strach a bolest, lidstvo uvrhl do temného období. Nyní přišlo na řadu i království Eldoria.

Argardovy temné síly se valily jako nezastavitelná vlna. Temnota, která obklopovala jeho armádu, jako by pohlcovala samo světlo. Magie, která kdysi chránila Eldorii, byla nyní zlomená. Staré runy, které chránily zdi paláce, praskaly pod tlakem temných sil.

Therion se otočil a jeho oči se střetly s pohledem Eliry, jeho královny. Její oči byly rudé od neprolitých slz, které si nemohla dovolit vypustit. V náručí pevně svírala jejich jediného syna, Aldena, ještě tak malého a nevinného, že nedokázal plně pochopit hrůzu, která je obklopovala. Malý chlapec spal, neuvědomující si, že jeho život, jeho domov i budoucnost jsou v troskách.

Therion přešel k Eliře a jemně položil ruku na Aldenovu hlavu. Chlapcovy vlasy byly jemné jako hedvábí a jeho drobné tělo bylo teplé. Therionovi se sevřelo srdce, když si uvědomil, že toto je možná naposledy, co cítí teplo svého syna. Chtěl ho ochránit, ale věděl, že teď je to nemožné.

"Musíme ho zachránit," zašeptala Elira. Její hlas zněl tiše, ale byl plný rozhodnosti. "On je naše jediná naděje."

Therion se zhluboka nadechl. Naděje. To slovo ho páliło na jazyku. Jaká naděje? Celé království bylo v plamenech. Jejich magie selhala. Argard stál na prahu jejich dveří. Ale když se podíval na Eliru, viděl v jejích očích neochvějnou víru. Možná ona věděla něco, co on ne. Možná právě ta víra byla to jediné, co jim zbylo.

Sklonil se k Aldenovi a jemně ho políbil na čelo. Jeho syn se v jeho náručí neklidně zavrtěl, ale neprobudil se. Byl tak nevinný, nepoznamenaný temnotou, která je obklopovala. Therion si uvědomil, že Alden ještě netuší, jak moc se jeho život změní. Až se probudí, už nikdy neuvidí Eldorii takovou, jakou ji znal. Už nikdy neuvidí jeho, jeho matku... domov, který se chystal padnout.

Elira mu položila ruku na rameno. "Amulet," zašeptala. Její hlas byl naléhavý. "Nesmí odejít bez amuletu."

Therion se napřímil. Amulet. Starý artefakt, který předávali po generace z krále na krále. Byl to symbol jejich moci, jejich spojení s magií, která chránila Eldorii po staletí. Bez amuletu by Alden nikdy nemohl obnovit to, co teď ztráceli. Therionův pohled spočinul na malém, stříbrném amuletu, který ležel na stole vedle nich. Jeho povrch zářil jemným, tlumeným světlem, jako by reagoval na přítomnost svého právoplatného majitele.

Therion vzal amulet do ruky a připevnil ho Aldenovi na krk. Kov byl chladný, ale zářil, jakmile se dotkl chlapcovy kůže. Therion cítil, jak se kolem něj zvedá starobylá síla, jako by samotní předci jeho rodu stáli s nimi v tento osudový okamžik. Amulet nebyl jen nástrojem moci. Byl to symbol naděje, symbol, že Eldoria jednoho dne povstane z popela.

"Musíme jít," řekl Therion tiše. Jeho hlas zněl pevně, i když uvnitř cítil neuvěřitelný smutek a strach. Elira přikývla a společně opustili komnatu, s Aldenem pevně sevřeným v náručí.

Kapitola 1: Poslední naděje

Nádvoří paláce bylo zahaleno dýmem, který se vznášel mezi troskami a ruinami, které dříve tvořily hrdou pevnost. Zdi byly popraskané a padlé věže se válely na zemi jako němí svědci jejich zkázy. Therion a Elira spěchali, Aldena stále pevně drželi. Plameny hořely všude kolem, a zvuk boje se ozýval ze všech stran. Argardova armáda se dostala až do srdce Eldorie. To, co bylo kdysi nepředstavitelné, se nyní stalo realitou.

Therionův dech byl těžký a přerývaný. Cítil, jak je stále více odhodlaný. Každý krok byl jako náraz do jeho vyčerpaného těla, ale on musel pokračovat. Pro Aldena, pro Eldorii.

"Musíme ho dostat pryč," řekl Eliře, která bojovala se slzami. "Nesmíme ztratit čas."

Vydali se směrem k velké a starobylé tajné brány, která byla zdobena runami. Byla to brána úniku do hlubokého lesa, v případě ohrožení krále a královny. Elira se postavila k bráně a zašeptala tajemné zaklínadlo, po kterém se pradávné runy rozsvítily a otevřely únikovou chodbu z hradu.

Oni věděli, že záchrana jejich syna byla teď to jediné, co mohli udělat. Faren, jejich loajální přítel a rolník, který pro ně pracoval, na ně už čekal daleko v lese od hřmících bojů.

Když dorazili do hlubokého lesa, Faren stál tiše, ale jeho oči byly plné strachu a odhodlání. Therion předal Aldena Farenovi, jeho ruce se na okamžik třáslly. Jak může nechat svého syna jít? Bylo to proti každému instinktu, který v sobě měl jako otec. Faren se podíval na Theriona, jeho hlas byl pevný, i když plný úzkosti.

"Budu ho chránit," řekl rozhodně. "Udělám pro něj všechno."

Therion přikývl, ale v jeho srdci bylo těžké pustit svého syna, vědět, že ho posílá do neznáma, kde bude žít bez něj. Alden byl ještě tak malý, a přesto jeho budoucnost nesla osud celého království.

Kapitola 2: Cesta do Borova

Lesní cesta byla úzká a zarostlá, stromy se tyčily nad nimi jako temní svědkové jejich útěku. Faren přitáhl plášť blíže k tělu, jeho oči neustále kmitaly mezi hustými větvemi. Bylo to, jako by každý šepot větru, každý praskot větvičky byl varováním, že nejsou sami. Alden, unavený a zmatený, kráčel tiše vedle něj, jeho malé nohy občas zakopávaly o kořeny stromů, které prorůstaly cestu. Jeho prsty se pevně držely Farenovy ruky, ale chlapec neplakal. Možná ještě nechápal, co se stalo. Možná si stále myslel, že se jednoho dne vrátí domů.

Faren cítil, jak se mu svírá hrdlo, když se podíval na Aldena. Chlapcova nevinnost byla jako ostrý nůž, který mu neustále připomínal, co všechno tento malý princ ztratil. Ne, teď už nebyl princem. Byl jen chlapcem, který musel přežít.

"Musíme pokračovat," zamumlal Faren tiše, jeho hlas unavený, ale rozhodný. "Musíme najít místo, kde budeme v bezpečí, Aldene."

Alden přikývl, aniž by promluvil. Jeho modré oči se zdály prázdné, jakoby svět kolem něj už neměl žádný smysl. Kdy si plně uvědomí, co se stalo? Faren nevěděl, ale cítil, že až ten okamžik přijde, bude to drtivé.

Po několika hodinách chůze, když už se začaly první hvězdy objevovat na obloze a chlad vnikal do každého záhybu jejich oblečení, Faren našel malou mýtinu u potoka. Byl to jediný úkryt, který našli, ale poskytoval dostatek prostoru k odpočinku. Faren posadil Aldena na měkkou travu a rozdělal malý oheň. Plameny se zvedaly pomalu, jejich oranžové jazyky ozařovaly okolní stromy a vrhaly dlouhé stíny na zem.

Alden, který už byl vyčerpaný z dlouhé cesty, seděl tiše u ohně, jeho oči pozorovaly plameny, ale jeho mysl byla jinde. Možná u jeho matky, jeho otce. Možná se snažil pochopit, proč byli posláni pryč. Faren věděl, že otázky přijdou, ale teď byl čas na ticho.

Faren seděl naproti němu, mlčky sledoval chlapce a zároveň hlídal okolí. Noc byla neklidná, a i když temné síly, které je pronásledovaly, možná zůstaly pozadu, Faren nemohl riskovat. Každý stín mohl skrývat nebezpečí, každý zvuk mohl být signálem příchodu něčeho mnohem horšího.

"Zítra dorazíme do Borova," řekl Faren, jeho hlas byl tichý, ale jistý. "Tam budeš v bezpečí."

Alden zvedl hlavu, jeho oči byly stále plné dětské nevinnosti, která se zdála být v ostrém kontrastu s hrůzami, které zažil. Borovo. Pro chlapce to bylo jen slovo, jen název. Nemohl tušit, co tato malá vesnice

znamená. Ale pro Farena to byla jediná naděje. Borovo bylo daleko od Eldorie, daleko od temnoty, která nyní pohlcovala království. Tam mohli začít znovu.

"Bude to nový domov?" zeptal se Alden tiše, jeho hlas byl slabý, ale ve skrytu duše doufal v odpověď, která by ho uklidnila.

Faren se usmál, i když to byl smutný úsměv. "Ano, Aldene. Tam začne tvůj nový život."

Alden se pomalu položil na zem, jeho tělo se chvělo únavou. Faren přikryl chlapce svým pláštěm a chvíli se díval na jeho klidnou tvář. Ve spánku vypadal tak nevinně, tak zranitelně. Faren věděl, že jednou Alden pochopí, kdo skutečně je. Ale dnes byl jen dítětem, které potřebovalo klid a ochranu.

Cesta do Borova

Ráno bylo chladné a les byl zahalen do jemné mlhy. Slunce se pomalu probouzelo, jeho světlo prosakovalo mezi větvemi stromů a osvětlovalo kapky rosy na trávě. Alden se probudil vedle dohořívajícího ohně a na okamžik si nevzpomněl, kde je. Když se jeho oči setkaly s Farenovými, vše mu došlo. Byl na útěku. Pryč z domova. Pryč od rodičů.

Faren se na něj usmál. "Jsi připraven, chlapče?" zeptal se tiše. "Máme ještě dlouhou cestu."

Alden přikývl a postavil se na nohy. Jeho malé tělo bylo ještě unavené, ale věděl, že nemají na výběr. Musí jít dál.

Cesta do Borova byla dlouhá a náročná, vedla je přes nekonečné lesy a kolem tichých, opuštěných polí. Každý krok, který udělali, je vzdálil od Eldorie, a přesto Alden cítil, že s každým krokem něco ztrácí. Jako by se každý kousek jeho minulosti rozpadal a mizel v mlze za nimi.

Faren byl tichý, jeho oči byly neustále upřené na cestu před nimi. Jeho mysl byla plná myšlenek na to, co přijde. Borovo bylo daleko od Eldorie, ale neznamenal to, že byli v bezpečí. Temnota se šířila rychleji, než si kdokoli mohl představit. Ale aspoň tady, v této malé vesnici, mohl Alden vyrůst bez stínů minulosti, které je neustále pronásledovaly.

Když konečně dorazili k hranicím Borova, slunce už bylo vysoko na obloze. Vesnice se rozprostírala mezi zelenými kopci, které obklopovaly úrodná pole a husté lesy. Borovo bylo malé a klidné místo. Vesnice, kde čas plynul pomaleji, kde lidé žili podle rytmu přírody. Dřevěné domky byly jednoduché, ale pevné, a jejich střechy byly pokryté mechem, což naznačovalo, že tu stáli už po mnoho generací.

Alden se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Cítil se podivně. Byl to pocit, který nedokázal pojmenovat, ale v jeho malém srdci zůstávala naděje. Možná tady, v tomto tichém koutě světa, našel nový domov.

Faren se zastavil vedle něj a položil mu ruku na rameno. "Jsme tady," řekl tiše. "Tohle bude tvůj nový domov."

Borovo bylo skutečně jiné. Ticho, které obklopovalo vesnici, bylo až nezvyklé. Po nekonečných týdnech plných temnoty a neustálého nebezpečí se zdálo, jako by se svět náhle zastavil. Vůně vlhké trávy a čerstvého dřeva se mísily ve vzduchu, a dokonce i vítr, který proplétal větve okolních stromů, měl v sobě něco uklidňujícího.

Alden stál nehybně na okraji vesnice, jeho malé ruce stále svíraly Farenův plášť. Nedokázal si představit, že by zde mohl zůstat, že toto místo, které se zdálo tak vzdálené všemu, co znal, by mohlo být jeho domovem. Srdce mu bušilo v hrudi. Proč nemohl přestat myslet na své rodiče? Na dům, který opustil?

Faren si povzdychl a jemně přitáhl Aldena k sobě. "Musíme si najít místo k odpočinku," řekl klidně, jeho hlas byl pevný, ale v očích se skrývala únava z dlouhé cesty.

Oba pomalu pokračovali dál, míjeli skromné dřevěné domky roztroušené kolem prašných cest. Lidé, kteří

na ně z vesnice shlíželi, nebyli podezíraví, ale ani příliš zvědaví. Borovo bylo malé místo, kde se každý znal, ale nikdo se neptal příliš mnoho otázek. Možná proto se tu Faren cítil bezpečně. Možná právě tady by mohli zůstat a žít v tichu, daleko od stínů, které je pronásledovaly.

Když dorazili k jednomu z malých domků na okraji vesnice, Faren se zastavil. Chata byla prostá – malý domek s kamennou střechou a dřevěnými okny. Okolní plot, ačkoli starý a popraskaný, ještě držel, a malá zahrada za domem nabízela dost místa pro pěstování zeleniny.

"Tohle bude naše místo," zamumlal Faren, aniž by se podíval na Aldena. "Bude to náš nový domov."

Alden se rozhlédl a přikývl. I když mu toto místo připadalo cizí, byl příliš unavený, aby o tom přemýšlel déle. Potřeboval klid, místo, kde by mohl zapomenout – pokud jen na chvíli – na vše, co ztratil.

Noc ve vesnici Borovo byla tichá. Alden ležel v malé posteli, kterou pro něj Faren připravil v rohu místnosti. Malý pokoj byl skromný, ale čistý. Dřevěné stěny voněly po pryskyřici a v krbu plápolal malý oheň, jehož plameny vrhaly na stěny jemné stíny.

Ale Alden nemohl spát.

Jeho mysl byla plná myšlenek na to, co se stalo. Hořící město. Matčiny slzy. Otcův klidný hlas, když ho naposledy držel v náručí. Nedokázal pochopit, co všechno to znamenalo, a přesto cítil, že se v jeho světě něco nenávratně změnilo.

Zvedl ruku ke krku a jemně se dotkl amuletu, který mu jeho otec dal před útekem. Studený kov se teď zdál být něčím víc než jen obyčejným šperkem. Alden cítil, jak se mu pod prsty třese jemná, sotva postřehnutelná energie. Amulet byl zvláštní. Připomínal mu jeho domov, ale zároveň mu dodával pocit, že by ho měl chránit.

Faren, který seděl u ohně na druhé straně místnosti, si všiml chlapcova neklidu. Jeho srdce se sevřelo, když se podíval na Aldena, který se snažil pochopit, co se děje. Faren věděl, že dřív nebo později bude muset odpovědět na jeho otázky. Ale teď to ještě nebylo nutné. Alden byl příliš malý, aby nesl celé břemeno toho, co se stalo.

"Spi, Aldene," řekl jemně, jeho hlas byl měkký a plný soucitu. "Jsi v bezpečí. Zítra začneme znovu."

Alden se zhluboka nadechl a pomalu zavřel oči. I když věděl, že bezpečí je jen dočasné, tato noc, tento okamžik, byl vším, co mohl přijmout. Alespoň na chvíli mohl zapomenout na to, co ztratil.

Roky plynuly a Alden rostl v tiché vesnici Borovo, kde byl obklopen klidem, o jakém se mu v minulosti nesnilo. Vesnice byla daleko od zkázy, kterou přinesl Argard, a lidé zde žili svými prostými životy. Faren se stal nejen Aldenovým ochráncem, ale také jeho učitelem a otcem. Každý den ho učil, jak pracovat na poli, jak se starat o dobytek, jak porozumět přírodě, která je obklopovala.

Aldenův svět byl plný nových zážitků. Vůně čerstvě posekané trávy a zvuk zpěvu ptáků byly pro chlapce uklidňující. Ve vesnici se pomalu učil, že jeho minulost, i když stále bolestivá, byla něčím vzdáleným. Faren mu dal stabilitu, kterou potřeboval, ale i přesto chlapec často snil o Eldorii.

Každou noc, když vesnice ztichla a hvězdy osvítily oblohu, Alden stál u okna svého pokoje a díval se na noční oblohu. Jeho mysl se často toulala do minulosti. Přemýšlel o svých rodičích, o paláci, který ztratil. Amulet na jeho krku mu připomínal, že jeho minulost nebyla ztracena. Byla jen skrytá, čekala, až přijde správný čas.

Faren mu neřekl mnoho o tom, co se stalo. Vždycky říkal, že jednou přijde čas, kdy se všechno dozví. A Alden, ačkoliv byl zvědavý, chápal, že na některé věci si musí počkat.

Čas v Borovu plynul jinak než ve velkých městech či na královských dvorech, kde Alden strávil své první roky. Život ve vesnici byl jednoduchý a cyklický. Lidé se řídili střídáním ročních období – setí a sklizeň, jaro a zima. Každý rok se vracely stejné práce, stejné úkoly a pro mladého Aldena to byla nová realita.

Jeho dětství bylo plné prostých radostí. Učil se od Farena, jak správně orat půdu, jak sázet semena do temné hlíny a jak se starat o zvířata, která jim dávala obživu. Vůně půdy a potu se mu staly známými a jeho ruce byly brzy mozolnaté od práce. Nebyl to život prince, ale byl to život, který ho zoceloval.

Přesto však i přes klidné dny na poli a v lese, které trávil s Farenem, Aldenovy sny ho neustále vracely k jinému životu. Sny o Eldorii, o hradbách zářících ve světle zapadajícího slunce a o městě plném života. Ve snech vídal také své rodiče – matku s jemným úsměvem na tváři a otce s přísným, ale spravedlivým pohledem. Často se v těch snech objevoval oheň – hořící města, stíny, které pohlcovaly vše, co kdy znal. A uprostřed všeho byl on, s amuletem na hrudi, zářícím ve tmě.

Alden dospěl do věku, kdy už začal pokládat otázky, které zůstávaly bez odpovědi. Bylo mu třináct let, když

si poprvé dovolil přerušit ticho, které kolem něj a Farena panovalo, pokud šlo o jeho minulost.

Jednoho večera, když spolu seděli u ohně, znovu se dotkl amuletem, který nikdy nesundal. Ten den se v něm něco pohnulo. Něco hluboko uvnitř. Jako by v něm sílilo volání, kterému už nemohl déle odolávat. Ačkoliv byl stále mladý, cítil, že tento okamžik změnil něco důležitého.

"Farene," začal váhavě, jeho hlas byl slabý, ale naplněný odhodláním. "Proč nikdy nemluvíš o mých rodičích? O tom, odkud pocházím?"

Faren se odvrátil od ohně a na chvíli mlčel. Jeho tvář byla plná smutku. Po chvíli ticha si přitáhl svůj plášť blíže k tělu a pohlédl na Aldena. Jeho oči byly smutné, ale plné lásky a ochrany.

"Nejsem ten, kdo ti může říct pravdu, Aldene," odpověděl Faren nakonec, jeho hlas byl tichý, ale pevný. "Tvůj čas ještě nepřišel. Všechno, co potřebuješ vědět, se dozvíš, až budeš připraven."

Alden sklonil hlavu a opřel se o kolena. Pocit bezmoci, který ho občas zaplavoval, se v těchto okamžicích prohluboval. Jak měl vědět, že je připraven? Co to vlastně znamenalo? Byl jen chlapcem, a přesto cítil, že nese břímě něčeho mnohem většího, než byl on sám.

Faren ho jemně pohladil po rameni. "Věř mi, chlapče. Všechno má svůj čas."

Ale Alden začal pochybovat. Byl už dost starý, aby pochopil, že jeho život není obyčejný. Něco v jeho nitru mu to říkalo každý den. Amulet, který nosil na krku, mu připomínal, že jeho osud není zcela v jeho rukou. Byl tím rozpolcený. Na jednu stranu chtěl být jen chlapcem, jako byli jeho přátelé ve vesnici, kteří neměli žádné starosti kromě práce na poli. Na druhou stranu věděl, že v jeho žilách koluje krev, která nese něco staršího a temnějšího.

Ve vesnici Borovo se zdálo, že čas plyne jinak. Rok za rokem se měnilo jen málo. Život byl cyklický a předvídatelný, což Aldenovi poskytovalo pocit stability, ale také ho to stále více uvádělo do pocitu, že zůstává uvězněn ve světě, který není jeho pravým domovem.

Každý den vypadal podobně. Vstával s úsvitem, aby s Farenem pracoval na poli. Jeho silné paže se každý den ještě více zpevňovaly, když orali pole nebo sekali seno. Přestože byl fyzicky zdatný, jeho mysl byla neklidná. Když stál na poli a pozoroval modrou oblohu, jeho myšlenky se toulaly do vzdálených míst, která nikdy nepoznal. Představoval si svět za

hranicemi vesnice – svět plný magie, bitev a ztracených království.

Vesničané byli milí a přijali ho mezi sebe. Alden se stal součástí jejich malé komunity, ale i přesto se nikdy necítil jako jeden z nich. Děti ve vesnici, jeho vrstevníci, se zajímali o prosté věci – kdy přijde další sklizeň, jaké ovoce zraje v lese, co přinese trh. Alden se s nimi rád smál a hrál si, ale uvnitř věděl, že je jiný.

Jednoho dne, když byl s Farenem v lese za vesnicí, kde sbírali dřevo, Faren si všiml, jak se Aldenova tvář stáhla do zamyšlení.

"Na co myslíš?" zeptal se Faren, zatímco ukládal polena na zem.

Alden se na něj podíval, jeho oči byly plné otázek, které si netroufal vyslovit. Nakonec se ale odhodlal.

"Co když moje místo není tady?" zeptal se tiše.

Faren se na chvíli zamyslel, pak se posadil na spadlý kmen stromu a přikývl. "Možná není," odpověděl klidně, jeho hlas byl plný pochopení. "Ale to neznamená, že teď nepatříš sem."

Alden neodpověděl. Cítil, že ve Farenových slovech je pravda, ale přesto nedokázal potlačit rostoucí pocit neklidu. Borovo bylo krásné a klidné, ale zároveň bylo vězením, které ho zadržovalo před tím, čím měl skutečně být.

Aldenovi bylo dvacet let, když si poprvé uvědomil, že jeho čas v Borovu se blíží ke konci. Amulet, který nosil na krku, se mu zdál těžší. Jeho sny o Eldorii, které ho po celá léta pronásledovaly, se začaly zintenzivňovat. Viděl ve snech tváře svých rodičů, slyšel jejich hlasy volající jeho jméno. A temnota, která kdysi zničila jejich svět, se v těch snech stávala stále reálnější. Bylo to, jako by ho temnota znovu volala, ale tentokrát už nebyl dítětem. Tentokrát se cítil připravený jí čelit.

Jednou, když pracoval s Farenem na poli, zastavil se a zadíval se na obzor, kde modré nebe splývalo s horami daleko za vesnicí. Jeho srdce bilo silněji, jako by cítil, že jeho místo je tam, za hranicemi Borova. Ačkoliv miloval Farenovu společnost a věděl, že bez něj by nebyl tím, kým je, věděl, že musí odejít.

Když se otočil k Farenovi, viděl, že starý muž ho pozoruje s tichým pochopením. "Přijde čas, Aldene," řekl Faren tiše, "kdy se budeš muset rozhodnout."

Alden přikývl, ale v jeho nitru už to rozhodnutí padlo. Cítil, že temnota, kterou kdysi opustil, už není jen něčím, čemu musí utéct. Byla to výzva, která ho volala zpět. A jednoho dne, brzy, se na ni vydá.

Bylo teplé letní ráno, když Alden vyrazil do lesa za vesnicí, aby nasbíral dřevo na zimu. Vzduch byl plný vůně borovice a zpěv ptáků naplňoval tichou krajinu.

Dlouhá cesta, kterou podnikal každý den, aby se zásobil na zimu, ho uklidňovala. Les, který obklopoval vesnici Borovo, byl pro něj odjakživa místem klidu, ale dnes se v něm něco zdálo jinak.

Jak postupoval hlouběji mezi stromy, měl pocit, že ho někdo sleduje. Podivný pocit ho obklopoval, jako by ho někdo pozoroval zpoza stromů. Zastavil se a poslouchal. Les byl náhle tichý. Ani ptáci nezpívali, ani vítr nefoukal mezi větvemi.

Alden sevřel amuletem, který měl na krku, a zhluboka se nadechl. Jeho srdce začalo bušit rychleji, když se pokoušel uklidnit. Kdo by ho tady mohl sledovat? Borovo bylo klidné místo, daleko od zkaženého světa, který zanechal za sebou. Nebyl si jistý, jestli ten pocit vycházel z jeho vnitřního strachu, nebo jestli se tu skutečně něco skrývalo.

Pak ho zahlédl. Postavu v plášti stojící mezi stromy, vzdálenou jen několik kroků. Vysoký muž zahalený v dlouhém tmavozeleném plášti, s hlubokou kapucí, která mu zakrývala většinu obličeje. Alden na okamžik ztuhl, jeho oči zůstaly přilepené na tajemné postavě.

"Neboj se," promluvil hlas, hluboký a klidný, ale s nádechem věků. "Přišel jsem, abych tě vedl."

Alden neodpověděl. Jeho tělo bylo napjaté, připravené k boji nebo útěku, ale něco na tom hlasu ho přimělo setrvat na místě. Postava vystoupila ze stínů, a když

se přiblížila, Alden viděl více. Byl to muž, ale jeho oči nebyly lidské. Byly jasně zelené, zářící a plné moudrosti a starých tajemství. Jeho tvář byla jemná, s vysokými lícními kostmi a dlouhými, bílými vlasy, které mu splývaly zpod kapuce.

"Kdo jsi?" Alden konečně našel svůj hlas, ale zněl slaběji, než si přál. "A co mi chceš?"

Muž se mírně usmál a přikročil blíže. "Jsem Sefir," řekl tiše, jeho hlas byl plný přírodního klidu, jako by každý jeho tón přicházel přímo ze země samotné. "Elfský druid. Dlouho jsem žil v ústraní, ale tvůj čas nadešel, Aldene."

Alden couvl. "Jak víš, kdo jsem?" Jeho srdce bušilo ještě rychleji, ale něco uvnitř ho nutilo naslouchat.

Sefir se zastavil jen pár kroků od něj a poklekl na jedno koleno, takže jeho oči byly ve výšce Aldenových. "Znal jsem tvého otce," odpověděl jednoduše. "Král Therion byl mým přítelem, a já jsem přísahal, že jednoho dne najdu jeho syna, až přijde čas."

Alden na něj hleděl s otevřenými ústy. Král Therion. Jeho otec. Tento tajemný muž, tento elfský druid, znal jeho minulost. Alden nevěděl, co říct. Jeho mysl byla zaplavená otázkami, ale najednou mu chyběla slova.

Sefir se jemně dotkl amuletu, který visel na Aldenově krku. "Tento amulet není jen obyčejným artefaktem,"

řekl tiše. "Nese v sobě moc a dědictví tvé rodiny. Je klíčem k obnově Eldorie. Ale ještě nejsi připraven jej ovládnout."

Alden zamrkal a pocítil, jak se mu napíná každý sval. Amulet, který nosil celý život, začal pod Sefirovým dotykem zářit jemným, zeleným světlem, jako by na něj odpovídal. "Proč jsi tady?" zeptal se nakonec Alden. "Co po mně chceš?"

Sefir se zvedl na nohy a odhalil více svého pláště. Na jeho opasku visely mocné runy, které Alden nikdy předtím neviděl, a jeho ruce, i když vypadaly jemně, byly silné, pokryté jemnými čárami a starodávnými znaky.

"Jsem zde, abych tě připravil," odpověděl Sefir, jeho hlas byl nyní vážnější. "Tvůj osud není jednoduchý, Aldene. Ačkoli jsi žil v míru a tichu, čas, kdy budeš muset čelit temnotě, se blíží. Jsi poslední naděje Eldorie. A já tě připravím na to, co má přijít."

Alden pohlédl na Sefira s pochybami v očích. Byl jen vesnickým chlapcem, jak mohl být připraven čelit temnotě, o které ani netušil, že stále existuje? Ale hluboko v jeho nitru něco rezonovalo se Sefirovými slovy. Jeho sny, jeho neklid, jeho touha zjistit více o své minulosti – vše se teď zdálo mít smysl.

"Jak mě chceš připravit?" zeptal se tiše Alden, stále ještě nejistý.

Sefir se na něj podíval s klidem, který Aldena zneklidňoval, ale zároveň ho přitahoval. "Tvůj výcvik začne dnes. Musíš pochopit sílu, která proudí tvou krví, a moc, kterou ti amulet dává. Jsi poslední z královské linie, Aldene. Ale musíš se naučit nejen ovládat magii, ale i své vlastní srdce."

Alden cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Byl připravený? Bylo tohle to, na co celá ta léta čekal? Mohl čelit temnotě, která zničila jeho rodinu?

Sefir se obrátil k lesu a pokynul Aldenovi, aby ho následoval. "Pojď," řekl tiše. "Naučím tě, co potřebuješ vědět." Dny v Borovu plynuly, ale pro Aldena se svět změnil. Sefir se stal jeho učitelem a průvodcem. Elfský druid byl moudrý, tajemný a trpělivý. Jeho znalosti magie byly hluboké a starobylé, sahaly až k samotným kořenům země. Učil Aldena, jak naslouchat přírodě, jak chápat její sílu, jak používat magii, která byla skryta hluboko v každém stromu, v každé kapce vody.

Každý den trávili spolu v lesích za vesnicí. Aldenův výcvik začínal pomalu. Učil se, jak se propojit s přírodou, jak vnímat proudění energie, která procházela lesem. Amulet, který nosil na krku, byl klíčem k jeho vlastní magii, ale stále ještě nedokázal plně pochopit jeho sílu.

Sefir vedl Aldena hlouběji do tajemství, která byla skrytá před zraky obyčejných lidí. Učil ho, jak vnímat sílu, která koluje v každé živé bytosti, v každém stromě

a ve vodě, která protékala mezi skalami. Každé ráno začínali cvičením v tichu lesa, kde Alden stál se zavřenýma očima, zatímco Sefir tiše vysvětloval, jak se soustředit na proud magie, která procházela nejen jím, ale i celým světem.

Kapitola 3: Síla přírody

Jednoho dne, když stál Alden na malé mýtině obklopené stromy, Sefir mu položil ruku na rameno. "Dnes se naučíš první ze starých run," řekl tichým, ale pevným hlasem. "Tohle není jenom slovo napsané do kamene. Je to propojení s pradávnými silami, které proudí světem."

Alden se podíval na druidovu ruku, která držela malý dřevěný kámen, do něhož byla vyryta podivná runa. Byl to jednoduchý symbol, ale Alden cítil, že v sobě nese hluboký význam. Sefir mu podal kámen a přikázal mu, aby zavřel oči a soustředil se.

"Co cítíš?" zeptal se Sefir po několika minutách ticha, kdy Alden držel kámen ve své dlani.

Alden zavřel oči pevněji a snažil se soustředit na své vnitřní pocity. Amulet na jeho krku začal slabě zářit, jako by odpovídal na přítomnost starobylé runy. Bylo

to podivné – nejdřív necítil nic, ale pak ho zaplavilo cosi zvláštního, cosi starého a mocného.

"Cítím teplo," řekl nakonec Alden, jeho hlas byl klidný, ale naplněný úžasem. "Jako by se něco uvnitř mne probouzelo."

Sefir přikývl a pohlédl na Aldena s jemným úsměvem. "To je síla, kterou v sobě neseš. Ta síla, Aldene, pochází z tvé krve. Královská linie Eldorie vždy měla hluboké spojení s přírodou, s magií země. Tvůj otec, král Therion, tuto moc ovládal s takovou lehkostí, jako když vítr hýbe stromy."

Alden otevřel oči a podíval se na Sefira s otázkou v očích. "Ale jak to můžu ovládnout? Jak to můžu využít?"

"Bude to vyžadovat čas," řekl Sefir klidně. "Tvůj výcvik teprve začíná. Ale naučím tě, jak naslouchat zemi, jak cítit její sílu a jak ji nasměrovat. Bez toho, abys plně pochopil svou sílu, nemůžeš porazit temnotu, která na tebe čeká."

Alden přikývl, i když ho svírala úzkost. Temnota, která pohltila Eldorii a zničila jeho rodiče, stále někde číhala. Jeho sny o hořícím městě a stínech, které se plížily mezi ulicemi, byly stále živější. Cítil, že čas se blíží, ale zatím nevěděl, jak se postavit tomu, co přijde.

Několik týdnů po jejich prvním setkání se Sefirem začal Alden postupně chápat, jak propojit svou sílu s přírodou. Runy, které Sefir vyučoval, nebyly jen symboly – byly to klíče k pochopení starodávné magie, která proudila světem. Každý nový symbol, který Alden objevil, v něm zanechal hluboký dojem. Byly to starodávné jazyky, které se zdály být součástí samotné země.

Jednoho dne se Sefir rozhodl, že je čas na další krok. "Připrav se, dnes půjdeme hlouběji do lesa," řekl tajemně. "Ukážu ti místo, kde se magie zrodila. Tam budeš moci plně pochopit svou roli."

Alden ho následoval. Cítil, jak se atmosféra mění, jak se les stává temnější a zároveň plný energie, kterou nikdy předtím necítil. Stromy byly vyšší, jejich kmeny pokryté starými mechy a jejich větve se k sobě skláněly, jako by chránily to, co bylo skryto uvnitř.

Když dorazili k malé jeskyni uprostřed lesa, Sefir se zastavil. "Tady se narodil první druid," řekl tiše. "A tady začneme tvůj pravý výcvik."

Alden přikývl, i když cítil, že to, co se zde stane, změní všechno, co kdy znal. Věděl, že tohle místo je klíčem k jeho pochopení nejen sebe, ale i magického světa, který ho obklopoval.

Zjevení moci

Když vstoupili do jeskyně, Alden cítil, jak se v něm něco mění. Bylo to, jako by se magie kolem něj stahovala blíž, volala na něj. Uvnitř jeskyně bylo ticho, ale ve vzduchu bylo něco elektrického, co ho naplňovalo neklidem.

Sefir se zastavil uprostřed jeskyně a rozložil na zem několik starodávných runových kamenů. Jeho pohyby byly jemné, ale plné přesnosti. Každý kámen, který položil, začal jemně zářit, jako by odpovídal na Sefirovu přítomnost.

"Sedni si, Aldene," řekl druid klidně. "Toto místo je posvátné. Tady ucítíš, co to znamená být spojen s mocí země."

Alden si sedl doprostřed kruhu vytvořeného z run. Amulet na jeho krku začal zářit jasněji než kdy předtím, jako by odpovídal na sílu jeskyně. Země pod ním vibrovala jemně, ale cítil, jak proud energie stoupá z hloubky a prochází jeho tělem.

Sefir se posadil naproti němu a zhluboka se nadechl.

"Zavři oči a poslouchej," řekl tichým hlasem.

"Naslouchej zemi, Aldene. Cítíš to? Cítíš tu starodávnou sílu, která proudí celým světem?"

Alden zavřel oči a soustředil se. Cítil to. Bylo to slabé, ale stálé. Jako když vítr jemně hýbe stébly trávy, energie kolem něj proudila, dotýkala se jeho kůže a procházela skrz něj.

"Teď otevři svou mysl," pokračoval Sefir, jeho hlas zněl jako ozvěna mezi kameny. "Nech zemi mluvit skrze tebe. Nejsi tu sám. Magie tvé královské linie je propojena s touto zemí, s touto mocí. Nauč se jí naslouchat."

Alden se soustředil hlouběji. V jeho mysli se začaly objevovat obrazy – hořící město, lidé prchající z ulic, stíny plížící se mezi domy. Viděl své rodiče, jak stojí na hradbách a brání město před útokem. Ale pak obrazy zmizely, a zůstalo jen ticho.

V tom okamžiku ucítil něco nového. Jako by země pod ním ožila. Byla to síla, kterou nikdy předtím necítil – starodávná magie, která ho naplnila až po okraj. V tom okamžiku ucítil něco nového. Jako by země pod ním ožila. Byla to síla, kterou nikdy předtím necítil – starodávná magie, která ho naplnila až po okraj.

Amulet na jeho hrudi začal zářit tak jasně, že celé místo bylo naplněno jeho světlem. Sefir se usmál, když viděl, jak Alden postupně začíná chápat svou moc.

"Tohle je tvé dědictví," řekl druid tiše. "A teď je čas, abys ho plně přijal."

Kapitola 4: Stín lesa a setkání s Lirou

Byla to jedna z těch tichých nocí, kdy se měsíc vznášel nad lesem jako stříbrný disk a hvězdy zářily na obloze, ale Alden nedokázal spát. Jeho výcvik se Sefirem byl náročný, každá lekce přinášela nové objevy a nové pochopení magie, kterou nosil v krvi, ale i tak se cítil neklidný. Sen, který měl včera v noci, se mu stále vracel na mysl. Viděl v něm ženu – krásnou, tajemnou, s očima plnými smutku a odhodlání. Nevěděl, kdo to je, ale něco mu říkalo, že ji brzy potká.

Sefir, který seděl u ohně a meditoval, otevřel oči, jako by dokázal číst Aldenovy myšlenky. "Máš neklid v srdci," řekl tiše, jeho hlas zněl jako vítr mezi stromy. "Možná je čas, abychom vyrazili na cestu. Jsou věci, které musíš vidět, a lidé, které musíš potkat."

Alden přikývl, i když úplně nerozuměl, co tím Sefir myslel. "Kam půjdeme?" zeptal se.

Sefir se usmál a pohlédl směrem na sever, kde les přecházel do divokých hor. "Osud tě zavede tam, kam patříš, Aldene. A na té cestě potkáš ty, kteří jsou tvými spojenci."

První stopy

O několik dní později se Alden se Sefirem vydali na cestu. Les se stával hustším a divočejším, jak postupovali dál, a vzduch kolem něj byl čerstvý, naplněný vůní borovic a vlhké země. Cítil, že ho něco táhne kupředu, jako by měl na dosah ruky odpovědi na otázky, které si kladl už od svého dětství.

Sefir mu řekl, že na jeho cestě přijde okamžik, kdy potká někoho důležitého. Nyní, když kráčeli lesními cestami, cítil, že se ten okamžik blíží.

Byl to večer, kdy dorazili k malému jezeru ukrytému mezi stromy. Voda byla klidná, a na jejím hladkém povrchu se odrážel měsíc. Alden se zastavil, aby si odpočinul, ale pak zaslechl něco ve větru. Jemný zpěv, sotva slyšitelný, ale jeho tón byl plný smutku a zármutku. Alden se zeptal Sefira, jestli tento zpěv slyší také a Sefir přikývl. „Musím se tam podívat“, řekl tiše Sefirovi.

Alden následoval zvuk a brzy spatřil ženu. Seděla na břehu jezera, její dlouhé, bílé vlasy se leskly v měsíčním světle, a kolem jejího pasu byl volně přehozen plášť. Její oči byly zavřené, ale její rty tiše zpívaly píseň ve starodávném jazyce, který Alden neznal, ale který zněl stejně starobylým kouzlem, jaké ho učil Sefir.

Lira. Její jméno mu náhle přišlo na mysl, i když ho nikdy předtím neslyšel.

Lira byla elfka ze starodávného klanu, který byl kdysi spojencem krále Theriona. Její lid se usadil hluboko v lesích, daleko od zkázy, kterou přinesl Argard a jeho temné síly. Elfové byli vždy strážci prastaré magie přírody, a Lira, jako dcera vůdce klanu, nesla v sobě hluboké propojení s touto magií.

Lira však žila se strašným břemenem. Když Argard poprvé napadl Eldorii, její rodina se pokusila zasáhnout a pomoci králi Therionovi. Její otec vedl skupinu elfských válečníků do boje, ale většina z nich padla. Lira viděla, jak její otec a bratr umírají, když se snažili bránit své spojence. Od té doby cítila, že světla přírody v ní pohasínají. Zůstala s tím, co zbylo z jejího klanu, ale v jejím srdci byla temnota a smutek.

Přesto věděla, že jednoho dne přijde někdo, kdo spojí jejich osudy a obnoví naději nejen pro elfí klan, ale i pro celou zemi. Proroctví, které jejich lid předával po generace, říkalo, že královský dědic jednou povstane, aby bojoval proti temnotě. A Lira cítila, že ten čas se blíží.

Setkání u jezera

Alden stál na okraji jezera a chvíli ji tiše pozoroval. Lira ho nespatriila, nebo možná jen nechtěla dát najevo, že o jeho přítomnosti ví. Její píseň pomalu utichala, ale její smutné oči zůstaly upřené na hladinu jezera.

Nakonec Alden přistoupil blíž. "Kdo jsi?" zeptal se tiše, nechtěl přerušit ticho, které kolem nich vládlo.

Lira se otočila a její oči se setkaly s jeho. Byly průzračně modré, jako hluboké jezero, a v nich se skrývaly celé roky smutku a utrpení. "Jsem Lira," odpověděla jednoduše. "Dítě lesa. Strážkyně magie, která byla kdysi mocná a nyní slábné."

Alden si sedl vedle ní na zem, jeho oči stále upřené na ni. "Co tě sem přivedlo?" zeptal se jemně. "Proč zpíváš takovou smutnou píseň?"

Lira se odvrátila od něj a znovu se podívala na jezero. "Ztratila jsem všechno," řekla nakonec. "Můj lid, mého otce, mého bratra. Všichni padli, když se snažili bránit tvého otce."

Aldenovi se sevřelo hrdlo. "Můj otec..." zopakoval tiše.

Lira přikývla. "Byl to dobrý král," řekla tiše. "Ale temnota, která na nás přišla, byla příliš silná. Můj lid a tvůj otec byli spojenci po mnoho generací. A teď..." Její hlas se vytratil, ale nebylo potřeba dalších slov.

Alden cítil, jak se mu v hrudi hromadí bolest a vztek. "Temnota pořád existuje," řekl pevně. "A já s ní musím bojovat. Ne pro pomstu, ale pro budoucnost."

Lira ho pozorně sledovala, a nakonec se jemně usmála. "Vím, kdo jsi, Aldene," řekla tichým, vážným hlasem. "Jsi syn krále Theriona, dědic trůnu Eldorie. Možná jsi poslední naděje, kterou tato země má."

Alden polkl. "A co ty? Proč jsi tady? Co tě přivedlo na tuto cestu?"

Lira vzhlédla k nebi, kde se mezi stromy objevily první hvězdy. "Moje cesta je spojena s tvou," odpověděla. "Bylo mi souzeno, že tě najdu a stanu po tvém boku v boji proti temnotě." Na chvíli se odmlčela a poté dodala: "Musím ti pomoci, Aldene. Pro svůj lid, pro ty, které jsem ztratila."

Po setkání u jezera se Alden a Lira stali nerozlučným duem. Lira, ačkoliv stále nesla hlubokou ránu ze ztráty své rodiny, v Aldenovi našla smysl a naději. Věděla, že boj proti temnotě není jen Aldenovým úkolem – byla to jejich společná cesta.

Lira byla mistryní přírodních sil. Její elfská magie byla jiná než ta, kterou se učil Alden se Sefirem. Byla jemnější, ale zároveň silnější v propojení s živly a přirozeným světem kolem nich. Zatímco Alden se učil ovládat svou královskou magii, Lira ho učila, jak naslouchat přírodě, jak cítit rytmus světa kolem sebe.

Sefir sledoval jejich vývoj z povzdálí, ale byl spokojený. Lira byla klíčová pro Aldenův další vývoj. Její síla a odhodlání byly přesně to, co Alden potřeboval na své cestě k porážce Argarda. S jejich spojenými silami začala naděje na obnovu Eldorie znovu růst.

..

Kapitola 5: Společná cesta

Společná rozhodnutí

Po setkání u jezera Alden věděl, že Lira bude hrát v jeho životě zásadní roli. Její přítomnost byla tichá, ale mocná. Elfská magie, kterou ovládala, byla jiná než ta, kterou se Alden učil od Sefira, ale jejich síly se vzájemně doplňovaly. Spojení Aldena s přírodou a jeho vlastní královskou magií bylo díky Liře stále silnější.

Dny se měnily v týdny a Alden s Lirou putovali společně po lesních stezkách, obklopeni tichými šeptavými stromy. Sefir jim byl průvodcem, ale často zůstával v ústraní, nechávajíc mladé bojovníky, aby se učili jeden od druhého. Každý den, který strávili společně, znamenal pro Aldena krok blíž k jeho osudu, a pro Liru to bylo opětovné nalezení smyslu, který ztratila po smrti své rodiny.

Jednoho večera, když si u ohně odpočívali po dlouhém dni tréninku, se Alden otočil k Liře. "Jak jsi to věděla?" zeptal se tiše. "Že náš osud je spojený?"

Lira se na něj podívala, její průzračné oči se setkaly s jeho. "Věděla jsem to vždycky," odpověděla jemně. "Proroctví o dědici Eldorie bylo součástí mého lidu po staletí. Věděli jsme, že jednoho dne přijde někdo, kdo znovu povede zemi ke světlu." Na chvíli se odmlčela, pak dodala: "Ale i bez proroctví jsem cítila, že jsi ten pravý. Tvá aura je jiná než u ostatních. Nosíš v sobě něco, co jsem nikdy neviděla."

Alden se pousmál. "Doufám, že máš pravdu," řekl, i když v něm stále zůstávala pochybnost. "Cítím, že mě čeká velký úkol, ale ještě nejsem připravený."

Lira se naklonila blíž k ohni, její pohled byl vážný. "Nikdo není připraven, Aldene. Ale čas nás nutí čelit tomu, čemu jsme předurčení. Stejně jako ty se musím vypořádat se ztrátou své rodiny a svého lidu. Ale teď vím, že má cesta je spojená s tou tvou. Budeme bojovat společně."

Výcvik v síle přírody

Pod vedením Sefira pokračovali ve svém výcviku. Sefirův výcvik se stále více zaměřoval na propojení jejich sil. Alden musel pochopit, že jeho královská

magie, kterou zdědil, není jen nástrojem moci, ale také zodpovědností vůči zemi, kterou bude jednou chránit. Lira, která byla propojena s přírodou skrz elfskou magii, ho učila, jak naslouchat zemi, jak chápat sílu, která proudí mezi stromy a skrze kořeny.

Jednoho dne, když trénovali uprostřed lesa, Sefir postavil před ně první velkou zkoušku.

"Příroda vám dává sílu, ale musíte ji pochopit, než ji budete moci použít," řekl klidně, zatímco stál na okraji starého dubového lesa. "Před vámi leží místo, které bylo ztraceno temnotou. Musíte ho obnovit."

Alden a Lira stáli vedle sebe, jejich pohledy upřené na ztemnělé místo před nimi. Les, který byl kdysi plný života, byl nyní pokryt temnotou – stromy byly zkroucené a zčernalé, půda pod jejich nohama byla mrtvá a suchá. Byla to zkouška, kterou museli podstoupit, aby pochopili, jak propojit své síly s přírodou a jak čelit temnotě, která je pronásledovala.

Alden přikročil vpřed, jeho amulet začal jemně zářit, jako by odpovídal na výzvu před nimi. Lira stála vedle něj, její ruka se dotkla země, a elfská magie proudila z jejích prstů do kořenů stromů, které byly skryté pod zemí.

"Cítím jejich bolest," řekla Lira tiše, její oči byly plné smutku. "Ale musíme jim dát nový život."

Alden přikývl a společně začali pracovat. Jejich magické síly se propojily – Aldenův amulet zářil stále jasněji, jak nasměroval svou královskou magii k zemi, zatímco Lira používala svou elfskou moc k tomu, aby znovu oživila kořeny stromů a navrátila jim život.

Zpočátku se nic nedělo. Les zůstával tichý a mrtvý, ale pak, pomalu, stromy začaly ožívat. První listy se objevily na větvích, země pod nimi se začala zelenat. Síla přírody, kterou Alden a Lira společně ovládli, začala vítězit nad temnotou, která se pokoušela zničit všechno kolem nich.

"Dokázali jste to," řekl Sefir tiše, když sledoval, jak se les obnovuje. "Ale to je jen začátek. Vaše spojení bude stále důležitější, jak se budete blížit ke střetu s temnotou."

Čím více času trávili spolu, tím více si Alden a Lira začali rozumět i bez slov. Jejich síly byly navzájem propojené, ale také jejich srdce. Lira začínala být více než jen elfskou strážkyní magie, stala se Aldenovou důvěrníci, jeho rádkyní, a nakonec také jeho ochránkyní. Jejich putování je vedlo přes staré lesy, tajemné hory a dávno zapomenutá místa, kde Alden nacházel další stopy své královské minulosti.

Jednoho večera, když tábořili na vrcholu kopce, Alden se podíval na Liru a konečně jí řekl to, co už dlouho cítil.

"Liro," začal váhavě, ale jeho hlas byl pevný, "nevím, co přinese budoucnost. Ale jedno vím jistě – jsi se mnou na každém kroku. Ať už se stane cokoli, budeme bojovat společně. Ne jenom proti temnotě, ale i pro svět, který chceme vytvořit."

Lira se usmála a v jejích očích se odráželo světlo ohně. "Aldene, naše cesty se spojily dávno předtím, než jsme se potkali. Já věřím v tebe, a věřím, že spolu můžeme zvítězit. Ať už přijde cokoli."

Alden cítil, jak mu srdce buší, ale tentokrát to nebyl jen strach z nadcházející bitvy. Byla to jistota, že Lira bude stát po jeho boku nejen jako spolubojovnice, ale i jako někdo, na koho se může spolehnout v každém ohledu.

Kapitola 6: Temnota přichází

Noc byla tichá. Až příliš tichá. Alden stál na okraji lesa za vesnicí, jeho oči se soustředěně dívaly na temné siluety hvozdů táhnoucích se až k horám na obzoru.

Něco bylo ve vzduchu. Jeho amulet, který nosil na krku, lehce vibroval, jako by cítil blížící se nebezpečí. Měsíc byl schován za mraky, a hvězdy byly sotva vidět. Svět se zdál napnutý na hranici nevyhnutelné katastrofy.

Sefir, sedící opodál u malého ohně, pohlédl na Aldena. "Temnota přichází," pronesl tiše, ale s nezlomnou jistotou. "Jsou blízko."

Lira, která byla od chvíle, kdy se přidala k Aldenovi, jeho stálou ochránkyní a partnerkou v boji, přikročila blíž. Její elfské smysly byly ostřejší než ty lidské, cítila vibrace ve vzduchu, pohyby v dálce, zvuky, které se lidem zdály nepostřehnutelné.

"Cítím je také," řekla, její hlas zněl napjatě, ale v jejím výrazu bylo odhodlání. "Temní bojovníci se blíží. Cítím chlad, který nesou s sebou."

Alden stiskl amulet, jeho prsty přejížděly po hladkém povrchu. "Budeme připraveni," odpověděl pevně, i když uvnitř cítil vzrůstající neklid. Nikdy nečelil skutečné armádě temnoty. Věděl, že jejich první střet může být i jejich posledním, pokud nebudou opatrní. "Musíme je zastavit dřív, než dorazí k vesnici."

Sefir přikývl, jeho oči se leskly ve světle ohně. "Tato zkouška rozhodne, jestli jste připraveni. Oni nejsou obyčejní bojovníci. Jsou to stvoření vytvořené z temné

magie, která je pohltila, vzala jim lidskost a zanechala je jako prázdné skořápky, žijící jen pro ničení."

První náznak nebezpečí

V dálce zazněl první zvuk. Bylo to jako tichý šepot, sotva slyšitelný, ale nesl s sebou nepopsatelný chlad. Zaslechli to všichni – Alden, Lira i Sefir. Stromy kolem nich jako by náhle ztěžkly pod tíhou temnoty. Vítr ustal, a vzduch se stal tak hustým, že se dalo sotva dýchat.

"Blíží se," řekl Sefir. "Připravte se."

Lira se postavila vedle Aldena, její ruka pevně svírala její magický elfský luk, který zdělila po svém otci. Její oči byly přimhouřené, a její mysl se soustředila na každý pohyb v lese před nimi. Její magie proudila celým tělem, připravená k obraně.

Alden cítil, jak se mu krev v žilách začíná vařit, jako by magie amuletu začínala probouzet starodávnou moc, kterou zdědil po svém otci. Jeho ruka, která pevně svírala hruď, cítila vibrace, které proudily skrze jeho tělo. "Jsou blízko," zamumlal.

Příchod temnoty

Z temnoty lesa se vynořily první postavy. Byli to temní bojovníci, napůl lidé, napůl stvůry, které byly kdysi živé, ale nyní pohlceny mocí Argarda, temného mága. Jejich těla byla pokřivená, ruce a nohy prodloužené, jejich zbroj byla roztříštěná, ale stále pevná, jako by se držela jen z čiré zlé magie. Jejich oči zářily rudým světlem, a v jejich výrazu byla jen prázdnota. Každý krok, který udělali, se zdál těžký, jako by je země odmítala přijmout. Ale i přesto postupovali vpřed, nesení mocí temnoty, která je hnala dál.

"Přicházejí," zašeptal Alden, jeho oči se setkaly s pohledem Liry. "Připravme se."

První střet byl rychlý. Jeden z temných bojovníků se vynořil z lesa a zaútočil na Aldena s obrovským mečem, jehož čepel byla pokryta temnou energií. Alden se vyhnul úderu na poslední chvíli, ale pocítil, jak kolem něj prosvíštl chlad, který meč nesl. Byla to magie, která s sebou přinášela smrt.

Lira natáhla svůj luk a vystřelila šíp přímo do srdce bojovníka. Její šípy nebyly obyčejné – byly naplněny elfskou magií, která pronikala přímo do duše stvůry. Šíp zasáhl bojovníka do hrudi, a na okamžik se zdálo, že ho zničí. Tělo temného bojovníka se roztrásl a z jeho úst vyšlo strašlivé zavytí, jako kdyby z něj byla vytržena veškerá životní síla. Ale bojovník padl jen na kolena, stále živý, stále plný temné magie.

"Jsou silnější, než jsme mysleli," pronesla Lira, její oči sledovaly, jak se bojovník pomalu zvedá. "Nejsou to obyčejné stvůry. Jejich magie je silná."

První ztráta

Alden cítil, jak v něm sílí vztek. S každým útokem, kterému se musel vyhýbat, se temnota kolem něj stále víc stahovala. Viděl, jak temní bojovníci vylézají z lesa jeden za druhým, jejich kroky byly tiché, ale neúprosné. Jejich počet rostl.

Náhle z dálky vystoupil větší stín. Tento temný bojovník byl jiný než ostatní – jeho tělo bylo mohutné, větší než všechny ostatní, a z jeho očí se linula zlá síla, která hrozila pohlcením všeho, co jí stálo v cestě. Tento bojovník měl zbroj posetou temnými runami, které zářily v temnotě, a jeho meč byl pokryt modrým ohněm.

"To je jejich velitel, temný Uruk " řekl Sefir, jeho hlas byl pevný, ale bylo v něm cítit napětí. "Musíte ho porazit, jinak nás všechny pohltí."

Alden přistoupil vpřed, jeho srdce bylo naplněno odhodláním. Lira stála po jeho boku, její oči byly upřené na temného velitele. "Společně to zvládneme," řekla pevně, její hlas byl plný víry, i když věděla, jak obtížný boj je před nimi. Temný velitel vyrazil vpřed s

neuvěřitelnou rychlostí. Jeho meč proletěl vzduchem a Alden stihl sotva zvednout svůj meč, aby odrazil první úder. Síla útoku ho však srazila na zem, a na okamžik cítil, jak se mu zatemnělo vědomí. Byla to neuvěřitelná síla – temnota, která hrozila, že ho zničí.

Lira rychle zasáhla, její magie bleskově projela vzduchem, zasáhla velitele do zad a z jeho těla vytryskly plameny. Stvůra zavyla, ale nezastavila se. Její síla byla téměř nezlomná.

Alden se postavil, jeho tělo bylo ztěžklé, ale věděl, že nesmí ustoupit. Jeho amulet zářil jasněji než kdy předtím, jako by reagoval na sílu temnoty kolem něj. "Nemůžu prohrát," zamumlal si pod vousy. "Musíme ho zastavit."

Poslední úder

Boj trval dlouhé minuty, které se zdály jako věčnost. Temný velitel opakovaně útočil, jeho síla byla nezměrná, ale Alden a Lira bojovali společně, jejich síly se navzájem doplňovaly. Lira používala svou elfskou magii, aby narušila jeho obranu, zatímco Alden se pokoušel najít slabé místo v jeho zbroji.

Nakonec, po mnoha úderech, Alden viděl svou příležitost. Velitel temných udělal chybu – na okamžik se otevřel. Alden neváhal. Jeho meč zářil bílým

světlem, jak do něj proudila moc z amuletu. Jedním rychlým úderem prorazil stvůře hrud' a zasáhl srdce, které bylo plné temné magie.

Velitel zařval, jeho tělo se roztřásl a z něj začaly proudit temné plameny, které se šířily kolem. Celý les se rozzářil v jeho posledních okamžicích.

"Je konec," zašeptal Alden, když sledoval, jak stvůra pomalu klesá na kolena, než se úplně rozpadne na prach. Lira přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. "Dokázali jsme to," řekla tiše.

Po boji

Ticho bylo téměř ohlušující, když boj skončil. Les kolem nich byl zničený, ale temní bojovníci byli poraženi. Alden a Lira stáli uprostřed bitevního pole, jejich těla ztěžklá únavou, ale jejich duše byly naplněny vítězstvím.

"Tohle je jen začátek," řekl Sefir, který k nim přistoupil, jeho oči byly plné vážnosti. "Temnota se stále šíří. Ale vy jste dokázali, že jste připraveni. Teď se musíte připravit na větší boj. A ten přijde brzy."

Kapitola 7: Cesta ke spojencům

Dny se změnily v týdny, jak Alden a Lira putovali krajinou, která byla stále více poznamenaná zkažeností Argardovy magie. Lesy byly tiché, ptáci se přestali ozývat a země byla tvrdá a neúrodná. Ale i přesto neztráceli naději. Věděli, že někde venku jsou lidé, kteří by jim mohli pomoci.

Jednoho večera, když si udělali tábor na malé mýtině, Lira vytáhla starou mapu, kterou nesla z doby, kdy její klan ještě vzkvétal. "Podle této mapy," začala tiše, "bychom se měli brzy přiblížit k místu, kde se kdysi nacházelo jedno z elfských měst. Možná tam najdeme další přeživší."

Alden přikývl, jeho oči se upíraly na mapu. "Musíme doufat, že jsou ještě naživu. Pokud bychom je dokázali přesvědčit, že boj proti Argardovi má smysl, byli by neocenitelnými spojenci."

Lira se usmála, ale v jejích očích bylo cosi temného. "Elfové jsou hrdí a staletí války je změnila. Možná nebudou tak ochotní se přidat. Ale musíme to zkusit."

Mlžný opar se valil mezi troskami, tiše se proplétal rozvalinami dávno ztraceného elfského města. Slunce už bylo nízko na obzoru, jeho paprsky těžce pronikaly šedou oblohou, a krajina pod nimi se zdála zcela bez života. Lira a Alden kráčeli pomalu mezi dávnými ruinami, které kdysi tvořily srdce mocného elfského

království. Vzduch byl těžký, jako by sama země dýchala staletou bolestí a zapomněním.

"Tohle místo..." zašeptal Alden, jeho hlas byl skoro pohlcen tichem kolem nich. "Je cítit smutkem, ale i něčím mocnějším."

Lira se zastavila u zbytků starobylé věže, její ruce jemně přejely po kamenných blocích, které byly pokryty jemným mechem a starými elfskými runami. Její oči se zaleskly, když si vzpomněla na příběhy, které jí vyprávěli její předkové. "Tohle bývalo srdce našeho světa," řekla tiše, "místo, kde se rodila naše magie, kde elfové poprvé pocítili sílu přírody, která je vedla. Ale teď..." její hlas se zlomil, jako by cítila tíhu staletí, která na město dopadla. "Teď je to jen troska."

Alden se přiblížil k Liře a jemně položil ruku na její rameno. "Je tu pořád něco živého," řekl tiše. "Cítím to. Magie, kterou ses učila, je tady stále přítomná."

Lira zavřela oči a na okamžik se ponořila do ticha. Vnímala jemné vibrace, které přicházely ze země pod nimi jakoby i samotné kameny stále šeptaly staré příběhy o slávě a pádu. "Ano," přikývla po chvíli, "něco tu stále je. Ale je to slabé, jako by čekalo na to, až se probudí."

Mlčení bylo náhle přerušeno zvukem kroků. Těžké, tlumené kroky se ozývaly zpoza ruin. Alden se otočil, ruku okamžitě přiložil k rukojeti svého meče, zatímco

Lira sáhla po svém luku, její elfské smysly byly napjaté. Všude kolem se rozprostřelo napětí, tak že samotný vzduch ztěžkl očekáváním.

"Někdo je tu s námi," zašeptal Alden, jeho hlas byl sotva slyšitelný. "A nejsou to přátelé."

Z temných stínů mezi ruinami vystoupili postavy, jejichž pohyby byly tiché, ale rozhodné. Elfští válečníci, vysoké postavy zahalené do plášťů, které splývaly s okolním prostředím. Jejich oči zářily jasně v šeru, ale v jejich výrazu byla hořkost a hněv. Byli to přeživší elfové, kteří zůstali věrni svému lidu, ale jejich duch byl zkoušen staletími utrpení.

"Zastavte," zvolal jeden z nich, jeho hlas byl chladný a rozhodný. "Toto je posvátná země, elfko. Nemáte právo sem vkročit."

Lira se postavila do pozoru, její oči se setkaly s pohledem velitele, který zjevně nesl břemeno vedení svého malého oddílu. Jeho tvář byla tvrdá jako kámen, jizvy na jeho čele a krku svědčily o letech bojů a utrpení. "Nechci narušovat váš klid," začala, její hlas byl klidný, ale v něm byla cítit vážnost. "Ale přišli jsme s prosbou. Potřebujeme vaši pomoc. Naše království je ohroženo temnotou, která pohlcuje celý svět."

Velitel elfů přistoupil blíž, jeho oči plné nedůvěry se zaleskly. "Naše království?" zopakoval výsměšně.

"Tohle je naše království. Eldorie padla dávno. Naše lidstvo už dávno nemá co nabídnout."

Alden se postavil vedle Liry, jeho postava zářila sebevědomím, ale v jeho očích byla hluboká víra. "Možná Eldorie padla," řekl, "ale ne navždy. Pokud se nespojíme, všechno bude ztraceno. Argard šíří svou temnotu, a pokud ho nezastavíme, zničí i to málo, co ještě zbývá."

Elfský velitel se zhluboka nadechl, jeho ruka spočívala na jílci meče. "A proč bychom vám měli věřit?" zeptal se chladně. "Co víte o naší bolesti? O našich ztrátách?" Jeho oči zabloudily k Liře, jako by její elfský původ ho nutil pochybovat o jejích úmyslech.

Lira se nadechla a přistoupila blíž. "Protože já to znám," řekla tiše, ale její hlas zněl rozhodně. "Ztratila jsem svou rodinu, svůj domov. Argard zničil mé blízké, stejně jako zničil váš svět. Ale musíme bojovat, jinak ztratíme vše, co kdy bylo důležité."

Velitel mlčel, jeho oči se zaleskly smutkem a hořkostí. "Bojovat?" zeptal se nakonec tiše. "Bojovat za co? Za prázdná města, která jsou ztracená?"

Lira položila ruku na jeho paži, její dotek byl jemný, ale plný síly. "Bojovat za budoucnost," odpověděla. "Bojovat za naději. Jestli to vzdáme, Argard vyhraje. A temnota pohltí vše."

Ticho se rozhostilo nad městem. Elfský velitel, ačkoliv stále plný pochybností, nakonec přikývl. "Možná máš pravdu, elfko," řekl zamyšleně. "Ale naše síly jsou oslabeny. Pokud máme bojovat, potřebujeme víc než jen odvahu."

Alden udělal krok vpřed, jeho oči zářily nadějí. "Spolu s vámi najdeme spojence. Nedovolíme, aby naděje zanikla."

Velitel elfů se nakonec otočil ke svým válečníkům, jeho hlas byl tichý, ale pevný. "Připravte se. Po dlouhé době možná znovu povstaneme."

Obnova naděje

V následujících dnech Alden a Lira pracovali společně s elfy na obnovení starých obřadů, které kdysi chránily jejich zemi před temnotou. Elfská magie, kterou kdysi Lira studovala, byla nyní silnější než kdy předtím. Spolu s Aldenem, jehož moc se neustále prohlubovala, dokázali oživit staré ochranné runy vyryté do kamenů města.

Elfští válečníci, kdysi zlomení a ztracení, se znovu začali cvičit ve zbrani, jejich meče a luky znovu zářily starodávnou magií. Lira vedla obřady, zatímco Alden pomáhal s vojenskou přípravou. Společně tvořili

silnou alianci, která se nyní připravovala na nadcházející boj.

"Brzy se znovu setkáme se Sefirem," řekla Lira jedné noci, když seděli u ohně. "Doufám, že jeho cesta byla stejně úspěšná jako ta naše."

Alden se zadíval do ohně, jeho oči byly plné zamyšlení. "Sefir ví, co dělá. Ale cítím, že naše největší zkouška teprve přijde."

Lira se usmála, její ruka spočinula na Aldenově rameni. "Ať už přijde cokoli, Aldene, budeme tomu čelit společně."

Kapitola 8: Pevnost Durlan

Vítr se proháněl chladným údolím, kde stála pevnost Durlan, kdysi jedna z nejmocnějších tvrzí na hranicích království. Nyní její zdi byly popraskané, kamenné věže pohlcoval mech a pavoučí sítě, a těžká brána visela polámaná na pantech. Alden s Lirou kráčeli mlčky, jejich kroky se odrážely v tichu, které obklopovalo tohle kdysi slavné místo.

"Tady se setkáme se Sefirem," řekla Lira tiše, jak sledovala tiché hradby, které je vítaly svou opuštěností. "Doufám, že dorazil před námi."

Alden přikývl, ale cítil, že atmosféra pevnosti je plná něčeho temnějšího. "Tato pevnost je naplněna bolestí," řekl, jak jeho oči přejížděly po zříceninách. "Musíme být opatrní. Argard tu mohl zanechat víc než jen jed v srdci jejího vládce."

Pevnost byla tichá, ale všude kolem nich bylo cítit, že zde kdysi probíhaly velké bitvy. Zřícené věže, které stály proti času, vypadaly jako starodávní strážci, kteří chránili poslední zbytky tajemství, které se skrývalo uvnitř. Alden cítil, jak mu srdce buší stále rychleji, jak se přibližovali k hlavnímu nádvoří.

Na nádvoří pevnosti čekal Sefir. Jeho postava se téměř ztrácela ve stínu velké věže, která se klenula nad pevností jako tichý svědek zkázy. Elfský druid byl hluboce ponořen do přemýšlení, když spatřil své přátele přicházet. Jeho tvář byla plná soustředění, ale v jeho očích byla zřetelná únava.

"Jste tady," pronesl klidně, ale bylo v tom slyšet úlevu. "Čekal jsem vás."

Lira přistoupila blíže a pohlédla na něj s vážností. "Jaká je situace?" zeptala se.

Sefir pomalu přešel pohledem po pevnosti. "Vládce Durlanu, Lord Valorian, je stále naživu," začal vysvětlovat. "Ale Argard na něj použil mocný jed, který

zasáhl jeho srdce. Pokud mu nepomůžeme, zemře – a s ním i naděje na získání tohoto království jako spojení."

Alden si povzdechl, jeho mysl byla plná pochybností. "Můžeme mu vůbec pomoci?"

Sefir přikývl. "Existuje způsob, ale bude to nebezpečné. Ten jed není obyčejný. Je to temná magie, která prostupuje nejen tělo, ale i duši. Abychom ho vyléčili, musíme proniknout hluboko do jeho mysli a vyčistit to, co Argard zanechal. Bude to nebezpečné nejen pro Valorianu, ale i pro nás."

Lira se zamračila. "Co tím myslíš? Co nás čeká?"

Sefir zavřel oči, jakoby na chvíli hledal odpovědi v samotné pevnosti, ve starobylých stěnách, které je obklopovaly. "Budeme muset vstoupit do jeho podvědomí. Do místa, kde Argard zanechal svůj jed. Vědomě se ponořit do Valorianovy duše a bojovat s temnotou, která ho ničí zevnitř."

Alden na chvíli mlčel, než se zhluboka nadechl. "Pokud je to jediný způsob, musíme to udělat."

Lord Valorian ležel v nejvyšší věži pevnosti, kde jeho lidé postavili improvizovanou ošetřovnu. Jeho tělo bylo chladné, kůže popelavá a pokrytá černými žilami, které pulzovaly temnou energií. Jeho oči byly zavřené,

jakoby už dávno ztratil naději, ale jeho srdce stále slabě bilo, jakoby čekalo na svůj osud.

Alden, Lira a Sefir stáli kolem jeho lůžka, jejich tváře byly plné vážnosti. Sefir poklekl k Valorianovi, jeho ruce jemně spočinuly na čele muže, který kdysi vládl této pevnosti. "Musíme být opatrní," varoval je. "Temnota v jeho nitru je silná. Jakmile se ponoříme do jeho podvědomí, nebude cesty zpět, dokud nezmáme vítězství, nebo nás temnota neovládne."

Alden přikývl a zhluboka se nadechl. "Co máme udělat?" zeptal se odhodlaně.

Sefir se soustředil, jeho oči zářily jemným zeleným světlem, jakoby kolem něj proudila mocná energie přírody. "Spojíme naše mysli," řekl klidně. "Já vás provedu, ale budete muset čelit tomu, co najdeme. Není to jen otázka boje – musíme najít zdroj Argardova jedu a vymýt ho z Valorianovy duše."

Lira zavřela oči a přidala se k Sefirovu kouzlu. "Jsem připravená," pronesla pevně.

Alden pocítil, jak ho pohlcuje zvláštní energie, když Sefir vyslovil starodávná kouzla a jejich mysli se začaly spojovat. Pevnost kolem nich zmizela a oni se náhle ocitli v temné a zkroucené krajině, kde byla obloha krvavě rudá a zemi pohlcovaly hluboké stíny. Tohle byla Valorianova duše, zkažená a zničená Argardovým jedem.

Stromy v této krajině byly černé jako uhlí, jejich větve se kroutily a hrozily, že se zlomí pod tíhou temnoty. Země pod jejich nohama byla mrtvá, pohlcená chladnou energií, která vyzařovala ze středu této zkažené krajiny.

"Musíme najít srdce tohoto místa," řekl Sefir. "To je tam, kde Argardův jed zakořenil."

Lira se zastavila a ukázala na obrovskou věž, která se tyčila uprostřed krajiny. "Tam," řekla tiše. "To je zdroj."

Jak se přibližovali, začali slyšet šeptání – temné hlasy, které zněly ze všech stran. Byly to stíny, které tu zanechal Argard. "Tady číhá jeho moc," řekl Alden, jeho ruka pevně svírala amulet na hrudi. "Musíme být připraveni."

První stíny se vynořily z temnoty. Byla to stvoření, která vypadala jako duchové, ale jejich oči zářily temným světlem. "Tohle jsou Argardovy stíny," pronesl Sefir. "Jsou to pozůstatky jeho moci, která drží Valorianovu duši v zajetí." Stíny se vynořily z temnoty, jejich tvary se měnily a kroutily, jakoby byly vytvořeny z čisté temné energie. Šeptaly zkažené věty, slova bez významu, ale plná hrozby. Alden sevřel svůj meč, jeho

srdce bilo rychleji, zatímco sledoval, jak se temná mračna přibližují. "Jsou silnější, než jsem si myslel," pronesl tiše.

Lira se postavila vedle něj, její elfský luk napjatý, připravená vystřelit další kouzelný šíp. "Tohle nejsou obyčejné stíny," řekla. "To jsou části Argardovy mysli, jeho samotné bytosti. Jeho jed není jenom jedovatý, ale živý. Musíme bojovat, jako bychom bojovali přímo s ním."

Sefir byl naprosto klidný, i když jeho oči byly upřené na temnotu kolem nich. "Tahle bitva není jen fyzická," řekl vážně. "Je to boj o Valorianovu mysl. Když tyto stíny porazíme, zničíme pouta, která Argard zanechal v jeho duši. Ale pokud selžeme..." jeho hlas se vytratil, protože nechtěl dokončit tu myšlenku.

"My neselžeme," řekl Alden pevně, jeho amulet se rozzářil jasným světlem, které prořízlo tmu kolem nich. "Musíme se s tím vypořádat teď, nebo Valorian navždy ztratí svou duši."

Střet s temnotou

První stín udeřil, jeho tělo se roztříštilo v ohlušující řev, který naplnil vzduch kolem nich. Lira okamžitě vystřelila šíp, který zasáhl stín přímo do jeho středu. Šíp se ponořil do temnoty a na okamžik se zdálo, že se

stín rozplyne. Ale pak se stín znovu zformoval a vyrazil přímo na Liru.

Alden se vrhl před ni, jeho meč zářil a srazil stín zpět do tmy. "Musíme je zničit všechny," řekl zadýchaně. "Jinak nás zahltí!"

Sefir mezitím stál uprostřed bojiště, jeho ruce byly zdvižené a jeho mysl soustředěná na kouzlo, které kolem nich vytvářelo ochranný kruh. "Udržujte si pevný postoj," pronesl klidně. "Temnota bude zesilovat, ale naše světlo musí být silnější. Soustřeďte se na svůj cíl!"

Další stíny přicházely ze všech stran. Byly rychlé, jako záblesky černé energie, která se plížila mezi nimi. Lira vystřelila další šípy, každý naplněný elfskou magií, která vybuchovala při kontaktu s temnými bytostmi. Její oči byly soustředěné, ale v nitru cítila narůstající napětí – věděla, že toto není obyčejný boj.

Alden cítil, jak ho temnota obklopuje. Jeho amulet začal zářit stále jasněji, ale čím více světla vydával, tím silněji cítil chlad, který ho obklopoval. Stíny se snažily proniknout do jeho mysli, jejich šeptavé hlasy se mu ozývaly v hlavě.

"Aldene," zašeptal jeden z hlasů, "proč bojuješ? Už je všechno ztracené. Přidej se k nám... Cítíš tu moc? Je silnější než cokoli, co kdy poznáš..."

Alden sevřel svůj meč ještě pevněji, jeho čelist se zatnula, jak se bránil temným hlasům, které mu nabízely snadné východisko. "Ne," zavrčel, "nikdy!" S hlasitým výkřikem pozvedl svůj meč a srazil další stín, který se na něj blížil. Světlo jeho amuletu se rozšířilo a zasáhlo stíny, které se pokoušely obklíčit jeho a Liru.

Po několika minutách urputného boje Sefir konečně otevřel oči. "Jsme blízko," pronesl. "Tahle temnota má svůj zdroj."

Ukázal směrem k obrovské věži, která se tyčila uprostřed Valorianovy mysli. "Argardův jed je zakořeněný tam. Musíme se dostat dovnitř."

Alden a Lira se připravili na závěrečný útok. Stíny kolem nich začaly ustupovat, jako by cítily, že jejich síla slábne. Ale ve vzduchu bylo stále napětí – to nejhorší je teprve čekalo.

Jakmile dorazili k věži, u vchodu je zastavil obrovský stín – byl to ztělesněný Argardův hněv. Byl obrovský, mnohem větší než ostatní stíny, a jeho tělo bylo pokryto tmavými runami, které pulsovaly temnou energií.

"Tohle je strážce jedu," pronesl Sefir vážně. "Musíme ho porazit, pokud chceme zachránit Valorianovu duši."

Alden a Lira se postavili do bojové pozice, jejich oči upřené na stínového obra. "Tohle je konec," řekl Alden, jeho meč zářil jako slunce v temnotě. "Porazíme ho."

Strážce vyrazil vpřed, jeho útok byl jako náraz bouře. Alden a Lira se s ním střetli, jejich síly spojené v posledním zoufalém útoku. Sefir stál opodál, jeho ruce zdvižené, jak kouzlil ochranné kouzlo, které je chránilo před nárazem temnoty.

Boj byl tvrdý, každý úder zněl jako hrom a země pod jejich nohama se třásla. Lira vystřelila své šípy, které zasahovaly strážce přímo do míst, kde byly runy nejsilnější. Aldenovy údery mečem prosekávaly temnotu, jakoby prořezával sám čas a prostor.

Po dlouhém boji strážce konečně padl. Jeho tělo se rozpadlo na prach a temnota, která obklopovala věž, začala slábnout. Světlo Aldenova amuletu se rozšířilo po celé krajině a postupně pohltilo veškeré stíny.

Sefir otevřel oči a přistoupil ke vstupu do věže. "Je to hotové," pronesl tiše. "Ale teď musíme dokončit to, co jsme začali. Valorian je stále v nebezpečí."

Alden a Lira byli vyčerpaní, ale věděli, že ještě není konec. Společně vstoupili do věže, kde cítili, jak se Argardův jed stahuje do posledního bodu – do

samotného srdce Valorianovy duše. Museli ho vymýtit, jinak by ztratili vše, co vybojovali.

Po těžkém a vyčerpávajícím boji v hlubinách Valorianovy duše se našim hrdinům podařilo odstranit jed a vyléčit vládce pevnosti Durlan. Valorianovo tělo se začalo zotavovat, jeho kůže znovu získala barvu a černé žíly, které prostupovaly jeho tělem, zmizely.

Pevnost Durlan, kdysi pohlcená zoufalstvím a zkažeností, se začala probouzet. Valorian přísahal věrnost Aldenovi a jeho snaze obnovit Eldorii. Sefir, Lira a Alden věděli, že tímto činem získali dalšího důležitého spojence v nadcházející bitvě proti Argardovi.

Když se Alden, Lira a Sefir opět setkali ve znovuzrozené pevnosti Durlan, věděli, že jsou na správné cestě. Temnota stále číhala, ale teď už nebyli sami. Jejich cesta pokračovala, a jak se jejich síly spojovaly s dalšími spojenci, kteří přežili Argardovu zkázu, věděli, že mají naději.

Kapitola 9: Nová naděje

Obnova pevnosti Durlan začala téměř okamžitě poté, co se Valorian uzdravil z Argardova jedu. Staré zdi, které byly prasklé a pohlčené temnotou, se teď pomalu začínaly znovu zvedat. Kameníci a kováři, kteří přežili zkázu, se dali do práce, jejich ruce byly rychlé a přesné, jak obnovovali kdysi mocnou tvrz. Valorian, v čele s Aldenem, Lirou a Sefirem, vedl tento proces, a každým dnem se pevnost znovu stávala symbolem naděje pro ty, kteří přežili.

"Tahle pevnost byla kdysi srdcem naší obrany," řekl Valorian, když stáli na nádvoří a sledovali, jak se znovu staví hradby. "Teď bude symbolem našeho boje proti Argardovi."

Alden přikývl, ale jeho mysl už byla jinde. Věděl, že obnova Durlanu je důležitá, ale také si uvědomoval, že Argard nespí. Temnota stále sílila a museli být připraveni na další krok. "Musíme hledat další spojence," pronesl po chvíli, jeho oči se setkaly s Valorianem. "Vaši lidé jsou stateční, ale to nestačí. Potřebujeme další království, která by se k nám přidala."

Valorian se zamračil, ale v jeho pohledu byla jiskra naděje. "Vím o jednom království na východě," řekl po chvíli přemýšlení. "Bylo kdysi mocné, ale padlo do

zkázy stejně jako Durlan. Možná, pokud byste tam šli, našli byste spojence, kteří by nám mohli pomoci."

Cesta na východ

O několik dní později se Alden, Lira a Sefir vydali na cestu na východ, jak jim Valorian poradil. Krajina, kterou procházeli, byla tichá, ale bylo v ní něco podivného – jakoby země sama byla plná neklidu. Vzduch byl chladný a tichý, stromy se hrozivě skláněly nad cestou, jakoby sledovaly každý jejich krok.

"Tahle cesta je nebezpečná," pronesl Sefir, jeho oči se upíraly na temné stíny mezi stromy. "Argardovy stvůry tady mohou číhat. Musíme být opatrní."

Lira přikývla, její ruka pevně svírala její luk. "Cítím jejich přítomnost," řekla tiše. "Něco se tady skrývá. Ale ještě se neukázali."

Alden se otočil k Liře, jeho oči byly plné odhodlání. "Pokud přijdou, budeme připraveni."

Putovali několik dní, stále dál na východ, až dorazili k místu, kde kdysi stálo mocné království. Nyní zde byly jen trosky, rozpadlé zdi a popraskané věže, které byly pohlceny přírodou. Mech a réva se plazily po kamenech a zdálo se, že všechno kolem je naplněno zapomněním.

"Tohle bylo kdysi království Galdor," řekl Sefir, když se zastavili před hlavní branou. "Bylo to mocné království magie, ale padlo během první války s Argardem. Od té doby je tady jen ticho."

Alden a Lira sledovali trosky, jejich srdce byla těžká. "Je tady vůbec někdo, kdo přežil?" zeptala se Lira, její hlas zněl plný pochybností.

Sefir zavřel oči a soustředil se. "Cítím, že tu někdo je," řekl po chvíli. "Ale jsou hluboko ukrytí. Nechtějí být nalezeni."

Tajemství Galdoru

Když se vydali dál do města, cítili zvláštní vibrace ve vzduchu. Jakoby magie, která kdysi proučila tímto místem, byla stále přítomná, ale skrývala se, čekající na to, až ji někdo znovu probudí. Stíny se plížily po zdech, jejich pohyby byly neklidné, ale skutečných nepřátel nebylo vidět.

"Někdo nás sleduje," pronesla Lira, její oči byly upřené do stínů. "Cítím to. Ale bojí se nás."

Alden se zastavil u zřícené věže, která stála uprostřed náměstí. Její kamenné bloky byly popraskané, ale stále nesly staré runy, které zářily jemným světlem, jakoby v nich ještě zůstala jiskra magie. "Co to je?" zeptal se tiše.

Sefir přistoupil k věži a položil na ni ruku. "Tohle byla kdysi věž moudrosti," řekl, jeho hlas byl plný úcty. "Místo, kde se shromažďovali mágové, aby chránili Galdor. Je možné, že někdo z nich ještě přežívá."

Když do věže vstoupili, uvnitř našli starodávné knihovny, plné zaprášených knih a svitků, které byly zřejmě nedotčené po celá staletí. Lira přistoupila ke stolu, na kterém ležela stará mapa, a zvedla ji. "Tady je něco," řekla tiše. "Mapa. Ukazuje podzemní chodby pod městem."

Alden se podíval na mapu a přikývl. "Možná tam najdeme ty, kteří přežili. Zatím se tady utáboříme a odpočineme si po dlouhé cestě." Sefir použil magická slova a s jejich pomocí rozdělal oheň. Lira pomocí kouzla země vytvořila proutěné postele a lehký přístřešek pro Aldena, Sefira i sebe. Alden si vzal první hlídku, jelikož se nacházeli na neznámém území a netušili, co zde číhá za nebezpečí. Vzájemně se střídali při hlídkách.

Podzemní město

Následující ráno se vydali do podzemních chodeb, které vedly pod město Galdor. Byly temné a vlhké, ale cítili, že zde stále existuje něco živého. Jak postupovali dál, stěny kolem nich začaly měnit barvu

– od šedé a mrtvé k zářícím runám, které byly plné magie.

"Tady to je," pronesl Sefir, když se zastavili před velkou kovovou branou, která vedla do hloubky pod město.

"Tady žijí poslední mágové Galdoru."

Brána se otevřela s hlasitým skřípěním a oni vstoupili do obrovské podzemní síně, která byla plná světla. Ve středu sálu stál starý mág, jeho tvář byla pokrytá vráskami, ale jeho oči zářily moudrostí a silou. "Kdo jste?" zeptal se, jeho hlas zněl jako ozvěna mezi stěnami.

Alden předstoupil. "Jsem Alden, syn Theriona. Přišel jsem požádat o pomoc v boji proti Argardovi."

Starý mág přimhouřil oči a pohlédl na Aldena. "Syn Theriona," zamumlal si pod vousy. "Myslel jsem, že celá vaše linie byla zničena. Pokud jste skutečně tím, kým tvrdíte, pak mám to dokažte." Odvětil mág a zamračil se. Alden odkryl svůj plášť a ukázal mágovi amulet, jenž patřil jeho otci. Amulet zazářil a starému mágovi se zjevili pradávné runy, které mu ukázaly podpis krále Theriona a informaci o jeho dědici. Mág poklekl a povídá: „Vítej u nás synu Therionův, jsi naše spása a naděje“, oči mu zazářily a zamračená tvář se proměnila v úsměv a pocit štěstí.

Lira přistoupila blíže a pohlédla na starého mága. "Potřebujeme vás," řekla. "Vaše moc může být klíčem k poražení Argarda. Pokud se k nám nepřidáte, temnota pohltí celý svět."

Starý mág mlčel, ale v jeho očích bylo vidět, že si uvědomuje závažnost situace. "My jsme poslední z Galdoru," řekl nakonec tiše. "Žijeme zde po celé generace, ukryti před světem. Ale pokud je pravda to, co říkáte, pak musíme povstat. Galdor se znovu zapojí do boje." Po několika dnech jednání se poslední mágové Galdoru rozhodli připojit k Aldenově alianci. Jejich moc, spojená s mocí pevnosti Durlan a elfských válečníků, znamenala, že se pomalu začínali připravovat na poslední bitvu proti Argardovi.

Alden, Lira a Sefir se vrátili zpět do Durlanu, kde je přivítal Valorian s otevřenou náručí. "Máme šanci," řekl Valorian, když se setkali ve velké síni. "Naše síly rostou a temnota začíná postupovat. Musíme být připraveni na konečný útok."

Ale i když síly světla rostly, Alden věděl, že Argard nebude nečinně čekat. Temnota se připravovala na vlastní útok a Argard byl odhodlaný získat poslední spojence na svou stranu. "Musíme být rychlí," řekl Alden. "Každý den, kdy ztrácíme čas, Argard sílí. Musíme ho zastavit, než zničí vše, co jsme vybudovali."

Sefir přikývl, jeho oči byly plné starostí. "Máme mágy, máme bojovníky, ale teď potřebujeme strategii. Temnota nebude snadno poražena."

Kapitola 10: Rada spojenců

Pevnost Durlan se probouzela k životu. Kováři znovu oživilí své výhně, lukostřelci cvičili na cvičišti, a vojáci z různých národů, kteří dorazili z elfských lesů i z trosky království Galdor, se připravovali na velký střet. Alden, Sefir, Valorian a Lira stáli na balkóně pevnosti a sledovali, jak se vojska spojují. Ticho pevnosti, kdysi pohlcené zoufalstvím, nyní bylo přerušováno cinkotem zbraní a výkřiky trénujících bojovníků.

"Pevnost je silná, ale samotná zbroj a štíty nám nezajistí vítězství," pronesl Sefir, jeho oči byly upřené na vzdálené horizonty. "Argardova moc je ukotvena v temnotě, kterou nelze porazit pouhými meči. Potřebujeme víc než jen spojence – potřebujeme strategii."

Alden přikývl, jeho pohled zabloudil k zástupům bojovníků, kteří cvičili na nádvoří. "Musíme najít zdroj Argardovy síly," řekl pevně. "Pokud najdeme klíč k jeho moci a zničíme ho, oslabíme ho natolik, že naše armáda bude mít šanci."

Valorian, stojící vedle nich, se zamračil. "Máš pravdu, Aldene," pronesl vážně. "Ale kde začít? Argardova magie je stará a temná. Skrývá se v místech, kam se odvážil jen málokdo."

Lira, která mlčela, teď přistoupila k Aldenovi. "Já zůstanu zde," řekla klidně, její hlas byl rozhodný. "Pomohu s výcvikem spojenců. Ale ty musíš jít. Musíte najít klíč k jeho moci."

Alden se na ni podíval, jejich oči se setkaly. "Liro, chtěl bych, abys šla se mnou," začal, ale Lira ho přerušila.

"Ne," řekla jemně, ale pevně. "Tvá cesta je teď jiná. Já zůstanu a budu chránit to, co jsme vybudovali. Tvůj osud je nyní tam venku, s hledáním toho, co může zvrátit rovnováhu."

Sefir přikývl. "Lira má pravdu," pronesl tiše. "Musíme jít my dva. Já znám stará místa, kde by mohl být ukryt klíč k Argardově moci. Ale cesta nebude snadná. Bude to zkouška nejen síly, ale i odvahy a moudrosti."

Valorian vzhledl k obloze, jeho tvář byla zamyšlená. "Pokud najdete ten klíč," řekl po chvíli, "bude to znamenat rozdíl mezi vítězstvím a porážkou. Naše aliance bude silná, ale bez tohoto tajemství nemáme šanci."

V následujících dnech se celá pevnost soustředila na výcvik a přípravu na válku. Alden a Sefir byli stále mezi bojovníky, pomáhali s přípravou, ale věděli, že jejich vlastní úkol je jiný. Lira převzala velení nad tréninkem spojenců, její elfské dovednosti byly pro vojáky novinkou, kterou museli rychle přijmout. Bojovníci z Galdoru, byli zvyklí bojovat s magií, ale učili se používat meče a luky, zatímco elfové jim ukazovali, jak využít rychlost a přesnost v boji.

Lira byla v čele každého tréninku, její oči neustále sledovaly každý pohyb. "Pohybujte se rychleji," volala na vojáky, kteří se snažili ovládnout lukostřelbu. "Nenechte svému nepříteli žádný prostor. Zasáhněte jej dřív, než vůbec dostane šanci zaútočit."

Valorian, vedle ní, vedl své lidi s podobným zápalem. "Musíme být připraveni na cokoli," pronesl k svým vojákům. "Argard nepřijde s obyčejnou armádou. Připravte se na stvůry, na temnotu. Na cokoliv, co vás může zastavit. Jen tehdy budete mít šanci přežít."

Sefir mezitím trávil dny v pevnosti tím, že probíral staré knihy a svitky, které našel ve Valorianově knihovně. Hledal stopy, kde by mohl být ukryt klíč k Argardově moci. Bylo to místo zapomenuté, ale staré legendy naznačovaly, že existuje starodávný artefakt, který Argardovi dává schopnost ovládat temnotu.

"Musíme najít Artefakt Stínů," řekl Sefir jednoho večera, když seděli u velkého stolu v pevnostní radě. "Podle legend je to zbraň, která dává Argardovi moc nad temnotou. Pokud ho zničíme, ztratí svou sílu a naše armáda bude mít naději."

Alden se opřel o stůl, jeho oči plné zamyšlení. "A kde ten artefakt najdeme?" zeptal se.

Sefir otevřel starý svitek, který našel v podzemní knihovně pevnosti. "Podle těchto záznamů se artefakt nachází v pustinách ztracených říší, daleko na severu. Tam, kde kdysi stála velká města, je teď jen prázdnota a temnota. Ale cesta tam bude dlouhá a nebezpečná."**

Valorian přikývl a vzhlédl k Aldenovi. "To je tvůj úkol, Aldene. Pokud skutečně věříme, že můžeme Argarda porazit, musíte ten artefakt najít."

Alden přikývl, jeho oči zářily odhodláním. "Uděláme to," řekl pevně. "Sefire, vydáme se tam společně."

Kapitola 11: Cesta za Artefaktem Stínů

Následujícího rána se Alden a Sefir vydali na cestu. Lira stála na hradbách pevnosti, její oči je sledovaly, jak mizí za horizontem. Srdce jí bilo rychleji, ale věděla, že jejich cesta je nezbytná. "Vrátí se," zašeptala si pro sebe, i když věděla, že cesta, na kterou se vydali, může být jejich poslední.

Alden a Sefir kráčeli severním směrem, jejich kroky vedly přes pustiny, které kdysi byly domovem velkých měst. Cesta byla dlouhá a náročná, neustále museli bojovat s temnými silami, které číhaly ve stínech. Temní tvorové se vynořovali z hlubin lesů a kaňonů, stíny se plížily kolem nich, ale společně dokázali každého nepřítele přemoci.

Jednoho večera, když tábořili pod temnou oblohou, Alden a Sefir seděli kolem malého ohně, jehož plameny osvětlovaly jejich unavené tváře. Vzduch byl chladný a zdál se být plný zvláštního napětí, jakoby temnota sama sledovala každý jejich pohyb.

Alden pozvedl oči ke hvězdám, které byly jen sotva vidět skrz těžké mraky, které se táhly po obloze. "Myslíš, že jsme blízko?" zeptal se Sefira, jeho hlas byl unavený, ale stále plný odhodlání.

Sefir, který mlčel, se zamyšleně podíval na svitek, který měl před sebou rozložený. "Podle legend by měl být Artefakt Stínů skrytý někde v této oblasti," pronesl tiše. "Ale legendy jsou nejasné. Je to místo, kde temnota pohltila světlo, kde se země proměnila v pustinu. Může to být kdekoli."

Alden si povzdechl, jeho prsty sevřely amulet, který nosil na krku. "Musíme to najít, Sefire. Bez toho nemáme šanci porazit Argarda."

Sefir přikývl. "Vím, Aldene. Ale musíme být trpěliví. Tento artefakt není jen obyčejným předmětem. Je to zdroj Argardovy moci, a bude chráněn silami, které si nedokážeme ani představit."

Ticho, které následovalo, bylo naplněno napětím. Plameny ohně tančily ve větru, a kolem nich se šířil zvláštní klid, jako by svět zadržoval dech. Alden se podíval na Sefira, jeho oči byly plné odhodlání. "Ať už čelíme čemukoli," řekl pevně, "musíme to zničit. Nemáme na výběr."

Sefir se usmál, ale v jeho úsměvu bylo něco tajemného. "Tvoje síla není jen v amuletu, Aldene," řekl tiše. "Tvá moc pochází z tvé královské krve. A až přijde ten pravý okamžik, ukážeš Argardovi, že temnota není nezastavitelná."

Cesta do stínů

Další den se Alden a Sefir vydali hlouběji do pustiny, která je obklopovala. Země byla suchá, popraskaná a mrtvá, jakoby byla pohlcena samotnou temnotou. Vítr svištěl mezi skalisky a tiché šeptání stínů se ozývalo v dálce, jakoby je někdo sledoval.

"Cítím, že jsme blízko," řekl Sefir potichu, když procházeli starobylými ruinami. "Temnota je silná tady. Je to místo, kde se světlo ztrácí."

Alden se rozhlížel, jeho amulet slabě zářil, jako by odpovídal na přítomnost skryté síly. "Tady někde musí být vstup," zamumlal, jeho oči prozkoumávaly každý roh, každou prasklinu ve zdech. "Musíme najít cestu k artefaktu."

Nakonec, po několika hodinách hledání, našli vchod do starobylé jeskyně. Byla to hluboká trhlina v zemi, téměř neviditelná mezi stíny, které se kolem ní plazily. Sefir se zastavil před vchodem a zavřel oči. "Tady to je," řekl tiše, jakoby mluvil sám k sobě. "Cítím moc, která tu čeká."

Alden sevřel svůj meč a přikývl. "Jsme připraveni," řekl. "Musíme vstoupit a zničit ten artefakt."

Podzemní svět temnoty

Vchod do jeskyně vedl dolů do temné podzemní síně, která byla naplněna chladnou energií. Vlhké stěny byly pokryté podivnými runami, které zářily jemným, temným světlem. Sefir se zastavil a prsty jemně přejel po těchto runách.

"Tohle není magie, kterou znám," řekl zamyšleně. "Je to stará magie, něco z doby před naším světem. Musíme být opatrní. Tohle místo je nasáklé temnotou."

Alden se rozhlížel, jeho oči sledovaly každý pohyb. "Temnota je silnější, než jsem si myslel," pronesl tiše. "Je to, jako by tady bylo něco živého. Něco, co nás sleduje."

Jak postupovali dál, cítili, jak je pohlcuje zvláštní tíha. Vzduch byl hustý, a každý jejich krok zněl hlasitě v tichu podzemí. Stíny kolem nich se zdály být živé, plížily se po stěnách a sledovaly je jako neviditelní nepřátelé.

"Jsme blízko," řekl Sefir po chvíli, jeho hlas byl sotva slyšitelný. "Cítím to. Artefakt musí být blízko."

Kapitola 12: Boj o Artefakt Stínů

Temná podzemní síň byla zalita chladným světlem. Ochránce temnoty, který se zjevil před Aldenem a Sefirem, byl obrovský a impozantní. Jeho tělo, tvořené čistou stínovou energií, vypadalo jako živoucí tma. Zářící oči byly dvě prázdné propasti, z nichž vyzařovala zkažená moc. Artefakt Stínů, zářící na kamenném oltáři za ním, vydával slabou, ale hroživou energii. Cítili, jak z něj proudí síla, která pohlcovala světlo a naději.

"Tohle je náš nepřítel," pronesl Sefir tiše, jeho hlas se odrazil od stěn podzemí. "Musíme se mu postavit společně."

Alden sevřel svůj meč, jeho srdce bilo rychleji, jak se připravoval na boj. "Porazíme ho," řekl pevně, jeho oči plné odhodlání.

Stínový ochránce se pohnul vpřed s děsivou rychlostí. Jeho tělo se vznášelo, jakoby bylo tvořeno jen vzduchem a temnotou, ale každý pohyb byl naplněn neuvěřitelnou silou. První úder byl smrtící – Sefir stihl sotva zvednout ruce, aby kolem nich vykouzlil ochranný štít, když stín udeřil svou obrovskou rukou, která se rozpínala jako samotná temnota.

Kov se střetl s temnotou, když Aldenův meč zasáhl první úder proti stínové ruce, která ho chtěla pohltnout. Síla nárazu ho srazila zpět několik kroků, ale udržel rovnováhu. "Je silný," zavolal na Sefira, jeho hlas se třásl námahou. "Budeme muset najít jiný způsob, jak ho oslabit!"

Sefir, který mezitím čelil druhému útoku, křičel na Aldena: "Ty runy! Znič runy na stěnách! Jsou zdrojem jeho síly!"

Alden si všiml starodávných run, které zářily na stěnách jeskyně. Byly jako pulsující žíly, které napájely sílu ochránce. Každý symbol vibroval stejnou energií, kterou vyzařoval Artefakt Stínů. "Musíme je rozbít!"

Zatímco Alden zaměřil svou pozornost na runy, Sefir zůstal uprostřed bojiště a chránil jejich pozice. Magické štíty, které sesílal, praskaly pod nárazy temného ochránce. Jeho kouzla byla mocná, ale každý další útok odčerpával jeho sílu. Temnota se zdála být nezastavitelná.

Útok na runy

Alden se rozběhl podél stěn jeskyně, jeho meč zářil bílým světlem, když rozbíjel první runu. Magie stěny explodovala a vydala ohlušující zvuk, jakoby se celá

jeskyně otřásla. Temnota kolem nich na okamžik zhoustla, jakoby ochránce pocítil oslabení.

"Pokračuj, Aldene!" křičel Sefir, zatímco bojoval s ochráncem, jeho kouzla oslňovala stínovou bytost, ale jeho síla pomalu slábla. "Musíme ho oslabit!"

Alden se hnál k další runě, když ho náhle zasáhla temná síla. Ochránce, rozzlobený rozbitím první runy, zvedl svou obrovskou stínovou ruku a udeřil Aldena s takovou silou, že byl odhozen zpět proti zdi. Tělo ho pálilo, ale musel vstát. "Nemůžeme selhat," zamumlal si pro sebe, když se postavil na nohy, jeho mysl soustředěná na záchranu Eldorie.

Další runa praskla pod úderem Aldenova meče a ochránce znovu zakvílel. Jeho temné tělo se začalo deformovat, jakoby ztrácelo formu. Ale ani to ho nezastavilo. Byl stále silný.

Sefir stál v čele útoku proti temnému ochránci, jeho kouzla zářila v temnotě, ale každé seslané kouzlo ho stálo víc a víc energie. "Aldene!" zakřičel, když další vlna temnoty prorazila jeho ochranný štít a zasáhla ho do hrudi. Sefir upadl na kolena, jeho ruka se pevně držela na ráně, která začala krváčet. "Musíš pokračovat!"

Alden se ohlédl a viděl, jak Sefir padá, jeho magie se rozpadala pod silou temnoty. "Sefire!" vykřikl, jeho srdce bilo v krku. Musím to dokončit! Věděl, že nesmí

zaváhat. Byl to teď jeho úkol. Ochránce se nesmí vrátit k plné síle.

Závěrečný střet

Alden věděl, že musí dokončit, co začal. Vstal, i když ho celé tělo bolelo, a zvedl svůj meč k další runě. Poslední runa praskla s ohlušujícím výbuchem, a jakmile se její energie rozptýlila, ochránce temnoty zařval. Jeho tělo se začalo rozpadat, jakoby ho temnota opouštěla.

Ale ochránce se ještě nevzdával. S poslední silou vyslal mocnou vlnu temnoty přímo na Aldena. Alden zvedl svůj meč a pokusil se útok odrazit, ale temnota ho pohltila a srazila na zem. Amulet na jeho krku zazářil a na okamžik odrazil část temnoty, ale Alden cítil, jak jeho síly slábnou.

Sefir, zraněný a na pokraji vědomí, se z posledních sil vzbudil. Zvedl ruce a seslal mocné kouzlo, které zasáhlo ochránce přímo do středu. Temnota explodovala a ochránce se konečně rozpadl na milion kousků stínu, které zmizely ve vzduchu.

Bylo ticho. Alden ležel na zemi, jeho tělo bylo zcela vyčerpané. Sefir klečel vedle něj, jeho tvář bledá, ruka stále tiskla krvácející ránu na hrudi.

"Udělalí jsme to," zašeptal Alden, když se snažil zvednout.

Sefir se na něj usmál, ale jeho oči byly plné bolesti. "Ano, Aldene," řekl tiše, jeho hlas byl slabý. "Ale teď se musíme vrátit. Tvůj boj ještě není u konce."

Alden přikývl, jeho mysl byla plná obav o Sefira, ale věděl, že musí dokončit to, co začali. Artefakt Stínů byl teď jejich, a s ním i naděje na porážku Argarda.

Alden pomohl Sefirovi na nohy, ale vážnost zranění bylo zřejmé. Sefir byl bledý, a každý jeho krok byl bolestivý, přesto se odmítal vzdát. "Musíme se vrátit," řekl tiše, jeho hlas byl slabý, ale rozhodný. "Lira a ostatní čekají."

Alden cítil tíhu zodpovědnosti nejen za Sefira, ale i za celou naději jejich boje. Artefakt Stínů byl zničen, ale cesta zpět byla ještě dlouhá a plná nebezpečí. Pevnost Durlan byla daleko, a temnota, která stále přetrvávala v pustinách, mohla znovu zaútočit.

"Drž se, Sefire," řekl Alden, když se vydali na cestu zpět. "Zvládneme to. Musíme. Pro Eldorii."

Kapitola 13: Návrat s těžkým břemenem

Cesta zpátky do pevnosti byla vyčerpávající. Temnota, která stále obklopovala pustiny, se pohybovala jako živá bytost. Alden musel zůstat ve střehu, jeho meč byl stále připravený k boji, zatímco vedl Sefira rozbitými cestami, které kdysi sloužily královstvím, nyní dávno zapomenutým.

Sefir byl stále slabší. Jeho zranění, způsobené temným ochráncem, krvácelo, a magie, kterou používal, ho vyčerpala až na hranici přežití. Každý krok byl těžký, a přesto odmítal přestat. "Nemohu tě zpomalit, Aldene," řekl tiše, zatímco se pokoušel znovu postavit po krátkém odpočinku. "Musíš mě nechat... a jít dál sám."

Alden se na něj podíval, jeho oči byly plné odhodlání. "Ne," pronesl pevně. "Nenechám tě tady. Jsme v tom společně. Nedám tě napospas temnotě."

Temnota kolem nich se zdála být stále živější, jako by cítila slabost, která obklopovala Sefira. Bylo to, jako by čekala, až udělají chybu. Stíny se plížily mezi stromy, pohybovaly se tiše, ale byly přítomné. Alden věděl, že musí jednat rychle.

"Sefire, brzy budeme u hranic Durlanu," řekl Alden, když se podíval na obzor. "Musíš vydržet ještě chvíli."

Pevnost Durlan na obzoru

Po několika vyčerpávajících dnech, kdy museli čelit neustálým nástrahám temnoty, se na obzoru objevily staré hradby pevnosti Durlan. Byly majestátní, i přes svou zpustošenou podobu, a nad nimi se tyčila nově postavená věž, symbol jejich aliance a naděje. Alden cítil, jak mu srdce poskočilo radostí. "Jsme skoro tam," řekl s úlevou, když se ohlédl na Sefira, který byl stále tišší a jeho dech byl mělký.

"Jen chvíli," zamumlal Sefir, když se snažil udržet vědomí. "Musíme jim říct, co jsme zjistili. Artefakt... je zničený. Argard je oslaben."

Alden přikývl a zrychlil tempo. "Vydržíš," pronesl tiše, skoro jako by to byla modlitba. "Musíš vydržet."

Pevnost Durlan byla plná života. Elfové, válečníci z Galdoru a ostatní spojenci trénovali na nádvoří. Lira vedla výcvik, její pokyny byly přímé a odhodlané. Bylo jasné, že aliance se připravovala na finální střet s Argardem. Každý bojovník cítil, že se blíží chvíle, kdy bude muset čelit temnotě.

Lira se náhle zastavila, když spatřila Aldena, jak přichází k bráně pevnosti. Sefir byl na pokraji zhroucení a opíral se o Aldena. "Otevřete bránu!"

křičela a rozběhla se jim naproti. "Potřebujeme léčitele! Hned!"

Alden dovedl Sefira do pevnosti, zatímco Lira běžela vedle nich. "Zvládli jste to?" zeptala se naléhavě.

Alden přikývl, jeho tvář byla unavená, ale v jeho očích zářila naděje. "Artefakt je zničen," řekl, jeho hlas byl plný úlevy. "Ale Sefir byl zraněn. Potřebuje pomoc, Liro. Okamžitě."

Lira zadržela dech a rychle přivolala léčitele, kteří čekali poblíž. Sefira odvedli do vnitřní síně, kde se pokoušeli uzavřít jeho ránu a vyléčit ho pomocí elfské magie. Alden zůstal stát na nádvoří, jeho tělo bylo vyčerpané, ale věděl, že jeho práce ještě nekončí.

Lira se k němu otočila. "Dokázali jste to," řekla, její hlas byl plný hrdosti. "Tohle změní vše."

Alden přikývl, ale jeho mysl se stále upírala k Sefirovi. "Ale za jakou cenu?" pronesl tiše, jeho pohled se upřel na léčitele, kteří bojovali o Sefirův život.

V následujících dnech se pevnost Durlan připravovala na konečný střet. Spojenci z různých koutů se shromažďovali a každý den trénovali na nádvoří. Lira, nyní vedoucí většiny výcviku, zůstávala odhodlaná a soustředěná. Bylo to nezbytné – čas se krátil, a i když byl Artefakt Stínů zničen, Argard stále představoval obrovskou hrozbu.

Sefir ležel v ošetrovně, obklopený léčitelkami, které na něj sesílaly kouzla a snažily se zhojit ránu způsobenou temnou magií. Alden ho často navštěvoval, jeho mysl stále tížila vina, že Sefir utrpěl takové zranění.

Jednoho dne, když Alden seděl vedle Sefira, léčitelka tiše promluvila. "Sefir je silný," řekla jemně, "ale temnota, která ho zasáhla, se léčí jen velmi pomalu. Bude to dlouhý proces, ale věřím, že přežije."

Alden si úlevně povzdechl, ale jeho mysl stále směřovala k budoucnosti. "Musíme pokračovat v přípravách," zamumlal si pro sebe, jak se vstal. "Ať Sefir přežije, nebo ne, musíme být připraveni na poslední bitvu."

Pevnost Durlan se stala středobodem všech jejich nadějí. Válečníci a mágové, kteří sem dorazili, spojili své síly a každý den trénovali, zatímco Alden a Lira plánovali poslední kroky jejich kampaně proti Argardovi. Elfové, známí svou přesností a rychlostí, trénovali lučištníky, zatímco mágové z Galdoru pomáhali s přípravou na magické střety, které je čekaly.

Valorian, vůdce pevnosti Durlan, byl nezbytnou součástí příprav. Jeho zkušenosti jako válečníka a vůdce byly klíčové pro vytvoření taktiky pro nadcházející bitvu. Každý den vedl schůze s Aldenem, Lirou a zástupci elfů a mágů, kde probírali každý detail

jejich strategie. Cílem bylo nejen čelit Argardovým temným silám, ale především využít zničení Artefaktu Stínů k jejich výhodě.

"Teď, když je artefakt zničen," začal Valorian během jedné z rad, "je Argard oslabený. Ale nesmíme ho podceňovat. I bez své plné moci zůstává nebezpečný, zvláště s jeho schopností manipulovat s temnými bytostmi."

Alden přikývl, jeho oči se zaměřily na mapu, která ležela na stole před nimi. "Zničit jeho armádu bude klíčové," pronesl pevně. "Ale hlavní je dostat se k němu. Musíme mu čelit tváří v tvář. Jen tehdy budeme mít šanci ho zcela porazit."

Lira, která stála vedle Aldena, se zamračila. "Argard je mistr iluzí a temné magie. Ovládá stíny, což znamená, že dokáže zmizet, kdykoliv se mu zachce. Budeme potřebovat něco, co nás ochrání před jeho kouzly."

Valorian přikývl a pokynul mágovi z Galdoru, který stál poblíž. "Mágové pracují na ochraně," řekl. "Jsme připraveni posílit vaše zbraně a štíty magií, která dokáže odrazit temnotu. Ale čas se krátí. Musíme jednat co nejdříve."

Alden sevřel pěst. "Máme plán," pronesl rozhodně. "Sefir je stále zraněn, ale doufám, že se brzy zotaví. Do té doby musíme být připraveni. Není čas na váhání."

V noci před očekávaným střetem se pevnost Durlan ponořila do zvláštního klidu. Bojovníci, kteří trénovali celé dny, se shromáždili kolem ohňů a šeptali si o tom, co přijde. Vzduch byl naplněný napětím a očekáváním. Alden a Lira seděli na hradbách pevnosti, tiše pozorovali tmu, která se rozprostírala za jejich hranicemi.

"Pamatuješ na den, kdy jsme se poprvé setkali?" zeptala se Lira, její hlas byl tichý, ale v něm byl cítit úsměv. "Nemyslela jsem si, že skončíme tady. Tady na pokraji války o celé království."

Alden se usmál, ale jeho pohled zůstal upřený do dálky. "Ani já," přiznal, jeho hlas byl plný myšlenek. "Ale od té doby jsme prošli mnoha zkouškami. Ať už se stane cokoliv, Liro, jsme teď připraveni."

Lira ho pozorovala, jak se jeho tvář ozařovala měsíčním světlem. "Sefir bude v pořádku," řekla, jako by četla jeho myšlenky. "Je silný. A my musíme být také."

Alden přikývl, ale jeho mysl stále tížila zodpovědnost za své přátele, za království a za osud všech, kteří se rozhodli bojovat po jeho boku. "Příští den rozhodne o

všem," pronesl. "Argard bude čelit naší plné síle. Ale musíme se držet spolu."

O několik hodin později, zatímco Alden spal ve své komnatě, byl probuzen jemným zaklepáním na dveře. Lira stála v tichu, její oči radostně zářily.

"Sefir," řekla tiše. "Zotavuje se."

Sefir, ležící na posteli v ošetřovně, otevřel oči. Jeho tvář, která byla bledá a strhaná z boje, se teď vrátila k životu. Elfské léčitelky stály u něj, a i když byl stále oslabený, bylo jasné, že jeho síla se pomalu vrací.

Alden vstoupil do místnosti a posadil se vedle něj.

"Zdravím, starý příteli," řekl tiše, jeho hlas byl plný úlevy. "Myslel jsem, že tě ztratíme."

Sefir se usmál, i když s námahou. "Musíš se snažit víc, Aldene, abys mě dostal. Znáš mě lépe než to." Jeho úsměv, i když slabý, dodal Aldenovi sílu.

"Jsem rád, že jsi zpátky," řekl Alden. "Potřebujeme tě. Zítra je den, kdy půjdeme proti Argardovi. A věř mi, bez tebe bychom neměli šanci."

Sefir přikývl, i když pomalu. "Budu připraven. Vím, že to, co nás čeká, nebude snadné. Ale dokud dýchám, budu bojovat s vámi."

Lira, která stála poblíž, přistoupila a položila ruku na Sefirovo rameno. "Všichni jsme v tom spolu. Ať už se stane cokoliv, nebudeme bojovat sami."

Kapitola 14 – Den Bitvy

První paprsky slunce osvětlily pevnost Durlan, která nyní stála připravená na největší střet svého času. Vojska, která trénovala celé týdny, nyní stála v plné zbroji, připravena čelit Argardově temné armádě. Alden, Lira, a Sefir stáli bok po boku na nádvoří, jejich tváře byly plné odhodlání.

"Je to tady," pronesl Valorian, když přistoupil k nim. "Argard přichází. Naše zvědi ho spatřili na severu, blíží se s plnou silou."

Alden se podíval na své přátele, kteří se chystali do boje. "Toto je naše poslední šance," řekl. "Jdeme proti síle, která zničila celé království. Ale teď jsme připraveni. Máme spojence, máme plán. A hlavně, máme důvod bojovat."

Lira přikývla, její oči zářily odhodláním. "Toto je chvíle, na kterou jsme čekali. Dnes zničíme Argarda a obnovíme království Eldoria."

Sefir si narovnal svůj plášť, i když byl stále oslabený, a pokynul Aldenovi. "Bez tebe by tento boj nikdy nebyl možný. Ale pamatuj, Aldene, že ne všechno je o síle. Argard bude čelit naší moci, ale největší zbraní je tvá

vůle. Nespoléhej jen na meč. Tvůj duch je to, co nás může zachránit."

Alden přikývl. "Budu si to pamatovat, příteli."

Spojenci, vedení Aldenem, Lirou a Sefirem, vyrazili vstříc temné armádě, která se blížila k pevnosti. Argard, oslaben ztrátou svého Artefaktu Stínů, přesto stále vládl obrovskou mocí a jeho stvůry přicházely ve velkém počtu.

Ale aliance světla, složená z elfů, mágů z Galdoru a přeživších z Durlanu, byla připravena. Bitva, která rozhodne o osudu Eldorie, začala.

Obloha nad pevností Durlan potemněla, jak se temné mraky shromažďovaly na severu. Argardova armáda byla nyní na dohled. Husté řady jeho stvůr pochodovaly v hlubokém, hrozivém tichu. Stíny, které ovládal, se plazily po zemi, kroutily se kolem stromů a vytvářely temné oblaky, které pohlcovaly světlo.

Na hradbách pevnosti stáli Alden, Lira a Sefir, obklopeni svými nejbližšími spojenci – elfští lučištníci, kteří drželi luky připravené k prvnímu výstřelu, mágové z Galdoru s očima plnými soustředění, a stateční válečníci, kteří zůstali věrní Valorianovi. Všichni nyní cítili blížící se střet a věděli, že tenhle den rozhodne o jejich budoucnosti.

"Argard si přináší svou temnotu," pronesl Sefir, jeho hlas zněl tlumeně, ale odhodlaně. "Ale my máme světlo."

Alden sevřel svůj meč, jeho amulet zářil jasněji než kdy předtím. "Dnes to ukončíme," řekl tiše, jeho pohled se upřel na černou masu, která se k nim valila. "Už žádné skrývání, žádné ústupy. Toto je naše chvíle."

Lira se otočila k lučištníkům, její oči zářily odhodláním. "Ať zasáhnou každý cíl. Dnes není místo pro chyby." Její hlas byl tichý, ale měl v sobě sílu. Elfští lučištníci, věrní jejím slovům, pozvedli své luky a připravili první salvu. Argardovy temné legie dorazily na dosah střelby. Obrovští stínoví tvorové, kteří se tyčili vysoko nad lidskými i elfskými válečníky, byli prvními, kteří dorazili k hranicím Durlanu. Jejich oči zářily temnotou a jejich těla, vytvořená z čisté magie, se kroutila a měnila před očima. Mnozí vojáci se museli přinutit, aby zůstali na svých místech, strach z těchto netvorů jim sevřel hrdlo.

Alden, který vedl své jednotky, stál v čele první obranné linie. "Připravte se!" křičel na své muže, když temnota začala narůstat a hrnula se směrem k pevnosti. "Nesmíme ustoupit!"

Lira zvedla ruku a elfští lučištníci spustili první salvu. Šípy, naplněné magií, se prořízly vzduchem a zasáhly první řady nepřátel. Stínoví tvorové byli na okamžik

zasažení – jejich těla se rozpraskala na kusy, jak magie světla prostoupila jejich temné substance. Ale Argardovi vojáci byli neúnavní, další řady se valily kupředu a zaplňovaly mezery po těch, kteří padli.

Sefir, který stál mezi mágy, pozvedl ruce a seslal mocné kouzlo, které vytvořilo ochranný štít kolem hradby. Temnota se srazila s tímto štítem, ale i když byl štít silný, každý útok ho slábl. "Nemůžeme to udržet věčně," zavolal na Aldena.

"Musíme ho oslabit," odpověděl Alden, jeho oči byly upřené na obrovského tvora, který se hnal k hradbám. "Zničíme tyto stvůry a prorazíme si cestu k Argardovi."

První vlna nepřátel se blížila k branám. Alden, spolu s nejlepšími válečníky z Galdoru a Durlanu, byl připraven. Meče, kopí a štíty se třpytily v prvním slunci dne, když vojáci vykročili vstříc zkáze. Stíny praskaly pod jejich zbraněmi, ale za každým padlým nepřítelem se objevilo dalších deset.

Věci se začaly měnit, když obrovská postava Argarda vystoupila z temnoty. Argard, obklopený svým vlastním zástupem stínových válečníků, byl vysoký, obrovský, jeho tělo zahalené v temném plášti, pod kterým se kroutily stíny jako hadi. Jeho oči zářily zkaženou mocí a kamkoli jeho pohled dopadl, temnota se kolem něj šířila.

"Tak tady jsi," pronesl Alden, když jeho oči spočinuly na Argardovi. "Dnes zaplatíš za to, co jsi způsobil Eldorii."

Argard zvedl ruku a temné vlny se rozlily po bojišti, zcela poltící světlo a naději. Jeho hlas zazněl jako ozvěna smrti: "Myslíš, že mě můžeš porazit, chlapče? Jsem více než smrtelný. Jsem pánem temnoty. Vaše království je dávno mrtvé, a ty budeš posledním, kdo to pochopí."

Alden se zamračil, ale neváhal. "Nesmíme ustoupit!" vykřikl na své vojáky a sám se vrhl do boje proti první vlně Argardových osobních stínových válečníků. Jeho meč zářil jasněji než kdy dříve, a kdykoli zasáhl, stíny se rozpadaly pod jeho údery.

Sefir, který stál na hradbách, sesílal mocná kouzla, ale jeho síla, oslabená zraněním z bitvy o Artefakt Stínů, začínala slábnout. "Musíme udržet štíty!" volal na své spolubojovníky, zatímco bojoval s každým dechem. Lira, která stála po jeho boku, si všimla jeho slabosti. "Musíme se přeskupit!" zavolala na něj, když poslala další vlnu šípů na blížící se nepřátele.

Argard stál uprostřed bitevního pole, jeho smích zněl jako výsměch všem, kteří proti němu stáli. Temnota kolem něj se šířila jako nezastavitelný příliv, zatímco jeho stvůry ničily vše, co jim stálo v cestě.

"Musíme se dostat k němu!" křičel Alden na Liru a Sefira. "Nesmíme ho nechat takhle ovládat bojiště!"

Kapitola 15 – Střet s Argardem

Argardova přítomnost na bojišti způsobila, že i ti nejstatečnější válečníci pocítili chladný závan strachu. Stíny, které ho obklopovaly, se zdály být živé, temné bytosti s vlastní vůlí, jež se kroutily kolem jeho postavy a měnily tvar, jako by se zrodily přímo z jeho zkažené magie. Země pod nimi praskala, jakoby se bránila jeho moci, ale každé prasknutí přinášelo více temnoty.

Alden cítil tlak temné magie na svých ramenou, ale neváhal. "Musíme prorazit jeho obranu," zavolal na své nejbližší bojovníky, zatímco se jeho meč zaleskl v záři vycházejícího slunce. "Nesmíme se vzdát, teď už ne!"

Lira, stojící nedaleko, rychle střílela šíp za šípem, její oči se zužovaly, jak mířila na každého stínového bojovníka, který se k nim přibližoval. "Musíme se dostat k Argardovi," zavolala zpět na Aldena. "Temnota sílí s každým okamžikem, který získává navíc!"

Sefir, stále oslabený, ale plný odhodlání, se připravil na svůj poslední krok. "Musíme ho oslabit magií," řekl, jeho hlas byl tichý, ale pevný. "Jeho moc není neomezená. Už jsme zničili jeho hlavní zdroj, ale jeho stínoví služebníci ho stále posilují. Musíme zastavit to proudění temné energie!"

Bojiště se proměnilo v chaos

Argard zvedl ruce a z jeho prstů začaly vycházet tmavé blesky, které zasáhly zem kolem nich. Každý úder vytvářel obrovské výbuchy temné magie, které odhazovaly vojáky do stran. Křik a zvuky boje se prolínaly s temnými ozvěnami jeho smíchu.

"Myslíte, že mě můžete porazit?" zasyčel Argard, jeho oči zářily rudým světlem. "Jsem pánem temnoty. Každý váš krok jen prodlužuje váš nevyhnutelný konec!"

Alden ucítil, jak se jeho amulet rozžhavl pod dotekem temné magie, která se vznášela kolem něj. "Tvá moc je omezená, Argarde," zavolal zpět, "už nemáš svou plnou sílu. Artefakt Stínů je zničen!"

Argard na chvíli ztuhl, jakoby ho ta slova zasáhla, ale pak se na Aldena zasmál ještě hlasitěji. "Artefakt byl jen nástroj," řekl chladně. "Já jsem zdrojem temnoty, chlapče. A ty padneš, stejně jako tvé království."

Lira viděla, jak se Argardova pozornost na okamžik stáhla k Aldenovi. Věděla, že to je jejich příležitost. "Ted!" křikla na Aldena a Sefira, zatímco vyslala silný magický šíp, který zasáhl jednoho z Argardových stínových služebníků. "Musíme zaútočit společně!"

Sjednocení sil

Alden, Sefir a Lira se museli sjednotit v útoku, pokud měli mít naději na úspěch. Sefir, který se soustředil na poslední zbytky své moci, zvedl ruce a začal sesílat kouzlo prastaré ochrany, které mělo rozbít propojení Argarda s jeho stínovými válečníky. "Musíme ho oddělit od jeho armády," zavolal. "Jakmile bude osamocen, bude zranitelnější."

Alden cítil, jak se jeho amulet začal ještě více zahřívat, jakoby reagoval na kouzla, která Sefir sesílal. "Můj amulet reaguje," řekl překvapeně. "Je to jeho slabina!"

Lira sevřela svůj luk a vyslala další salvu šípů směrem ke stínovým bojovníkům, zatímco Sefir pokračoval ve svém kouzlu. "Udržte ho zaneprázdněného, Aldene!" křikla, její hlas plný napětí. "Musíme rozbít tu vazbu mezi ním a jeho služebníky!"

Alden se vrhl vpřed, jeho meč zářil jako slunce, když zasahoval jednoho stínového bojovníka po druhém. Každý úder jeho meče praskal temnotou, která se začala rozpadat, jakoby byla odtržena od Argardovy

moci. "Musíme pokračovat!" křičel, jeho srdce bilo jako o závod.

Temné vlny magie začaly slábnout, jak Sefir posílal stále více své energie do kouzla. Argardovy oči se na okamžik zúžily, jakoby cítil, že ztrácí kontrolu nad svou mocí. "Co to děláš?" zasyčel na Sefira, jeho hlas plný hněvu. "Neopovažuj se mě oslabit!"

Poslední záchvěvy temnoty

Sefir, nyní vyčerpaný, dokázal udržet kouzlo jen na několik okamžiků, ale i to stačilo. Argard, cítící oslabení své moci, se zlostně vrhl směrem k Aldenovi. "Pokusím se tě zničit!" zasyčel, jeho ruce naplněné temnými blesky. "Tady skončíš, stejně jako tví předkové!"

Alden se připravil na střet, ale v tu chvíli zasáhla Lira. Její šíp, naplněný elfskou magií, zasáhl Argarda do ruky, která se roztříštila na temné kusy. "Teď, Aldene!" vykřikla, její hlas plný odhodlání.

Alden, povzbuzen zásahem Liry a Sefirovým kouzlem, pozvedl svůj meč vysoko nad hlavu a zaútočil na Argarda s veškerou silou, kterou mu jeho amulet poskytoval. Meč zasáhl Argardovu zranitelnou stranu, kde byla jeho magie nejslabší, a temnota kolem něj se začala rozpadat.

"Ne!" zakřičel Argard, jeho tělo se začalo měnit, jako by se jeho moc rozpadala spolu s ním. "Toto není konec! Já jsem věčný!"

Alden udeřil znovu, jeho meč rozzářil temnotu světlem. "Tohle je konec!" zařval a s posledním úderem zasáhl Argardovo srdce, které prasklo jako kusy černého skla. Temnota, která obklopovala bojiště, začala mizet, jak Argardův hněv a moc vyprchaly.

Argardovo tělo se rozpadlo v prach, a s ním zmizeli i jeho stínoví služebníci. Bitva skončila.

Kapitola 16 – Konec temnoty

Ticho se rozhostilo nad bojištěm. Alden, Lira a Sefir stáli uprostřed ruin, jejich těla byla vyčerpaná, ale jejich duchy naplnila naděje. Argard byl poražen, a s ním padla i temnota, která po staletí trýznila Eldorii.

Lira, stále se třesoucí, položila ruku na Aldenovo rameno. "Dokázali jsme to," řekla tiše, její hlas plný emocí. "Eldorie je volná."

Sefir, sotva stojící na nohou, se pokusil usmát, ale bolest z jeho zranění byla stále patrná. "Ještě ne úplně," řekl tiše, jeho hlas zeslábl. "Temnota je pryč, ale naše práce není u konce. Obnova Eldorie teprve začíná."

Alden pohlédl na Sefira, věděl, že jeho přítel byl těžce zraněn, ale to, co řekl, byla pravda. "Sefire, musíme tě dostat zpět do pevnosti," řekl rozhodně, "nemůžeme tě tady nechat."

Lira přikývla, zatímco si otírala pot z čela. "Spojíme se s ostatními a postaráme se o tebe. Ale máš pravdu – tohle je jen první krok."

Návrat do pevnosti Durlan byl triumfální, ale zároveň poznamenán smutkem nad ztrátami, které utrpěli. Bojovníci a mágové, kteří zůstali naživu, vítali Aldena, Liru a Sefira s obdivem a vděčností, ale ve vzduchu byla cítit i únava a bolest z toho, co právě prošli.

"Argard je poražen," pronesl Valorian s úlevou, když je přivítal u bran pevnosti. "Tahle bitva byla rozhodující. Ale víme, že obnova našeho světa teprve začíná."

Sefir, který byl okamžitě odveden léčitelkami do bezpečí, oslaben a stále zraněný, kývl na Aldena a Liru, když ho odnášeli. "Můj boj skončil," pronesl slabě, ale s klidem. "Teď je na vás dvou, abyste vedli nový svět."

O několik týdnů později začala obnova Eldorie naplno. Pevnost Durlan, kdysi zpustlá a opuštěná, se stala centrem nové naděje. Mágové z Galdoru a elfové, kteří přežili, pomáhali s obnovou zničených částí pevnosti, zatímco bojovníci z různých koutů země se připravovali na návrat domů. Temnota, která kdysi

vládla tomuto světu, byla konečně zahnána a lidé začali znovu věřit, že mír je možný.

Alden a Lira, nyní vedoucí celého úsilí, stáli na balkóně pevnosti a sledovali, jak se nová říše začíná formovat. "Nemyslel jsem si, že se sem dostaneme," pronesl Alden, jeho hlas byl plný tichého úžasu. "Ale tady jsme. Eldorie může být znovu tím, čím byla."

Lira, stojící vedle něj, se usmála, ale v jejích očích byla stále patrná únava. "Byl to dlouhý boj," řekla, její hlas byl tišší než obvykle. "Ale teď máme šanci na nový začátek. Bez Argarda je budoucnost otevřená. A máme možnost udělat ji lepší."

Sefir, stále zotavující se z boje, seděl v zahradě pevnosti a sledoval, jak květiny, které tam kdysi zasadil, opět začínají kvést. Léčitelé mu stále pomáhali, ale on sám cítil, že jeho čas aktivního boje se chýlí ke konci.

"Je to zvláštní pocit," řekl jednou, když za ním přišel Alden. "Všechno, o co jsem bojoval, bylo dosaženo. Ale teď, když je po všem, cítím, že mě svět již tolik nepotřebuje."

Alden se posadil vedle něj. "Ty jsi byl tím, kdo nás všechny vedl, Sefire," řekl vážně. "Bez tebe by Eldorie

nikdy nemohla být obnovena. Ať už si myslíš cokoli, tvoje místo v tomto světě je stále důležité."

Sefir se na něj usmál, ačkoli jeho oči byly plné melancholie. "Možná," řekl tiše. "Ale možná teď přichází čas, aby ti mladší vedli. A ty, Aldene, jsi králem, kterého tento svět potřebuje."

Alden se zarazil, jeho oči se rozšířily. "Král?" zopakoval, jako by ta slova nemohl pochopit.

Sefir přikývl. "Ty jsi dědic trůnu, Aldene. Jsi potomkem krále Theriona. A tento svět potřebuje vedení, zvláště teď, když je volný."

Kapitola 17 – Korunovace krále

Den korunovace přišel po měsících plánování a obnovy. Pevnost Durlan, nyní zářící novou silou, se stala místem, kde se sešli zástupci všech svobodných národů, aby sledovali korunovaci nového krále Eldorie.

Alden, oblečen v tradičním oděvu královské rodiny, stál v hlavní síni pevnosti, obklopen přáteli a spojenci, kteří s ním prošli každou zkouškou. Lira, nyní jeho nejbližší spojenkyně a budoucí královna, stála po jeho boku. Sefir, stále slabý, ale přítomný, sledoval ceremoniál z vyvýšeného místa, jeho oči plné pýchy a úlevy.

Valorian, vedoucí obřad, zvedl starodávnou korunu krále Theriona. "Dnes obnovujeme království Eldoria," pronesl, jeho hlas zazněl slavnostně po celé síni. "A dnes se Alden, potomek krále Theriona, stává naším králem."

Koruna spočinula na Aldenově hlavě a dav v síni vybuchl v jásot. Nové království bylo zrozeno, a Alden, který kdysi byl jen mladý chlapec ukrytý v zapadlé vesnici, se nyní stal králem, který vedl svůj lid k vítězství nad temnotou.

Lira, stojící vedle něj, ho pevně stiskla za ruku. "Tohle je začátek nové éry," řekla s úsměvem. "Společně dokážeme cokoliv."

Království Eldoria, kdysi zničené temnotou, nyní začalo vzkvétat. Lidé, elfové a mágové, kteří přežili dlouhý boj, se shromáždili, aby společně obnovili mír a prosperitu. Alden a Lira, nyní král a královna, vládli s moudrostí a spravedlností, přinášeli svému lidu naději na lepší budoucnost.

Sefir, i když již nebyl schopen bojovat, zůstal důležitou postavou v obnově království. Jeho moudrost a magické schopnosti byly klíčové při obnově magických hranic, které chránily Eldorii před budoucími hrozbami.

Pevnost Durlan, nyní přeměněna na nový palác, se stala centrem nové říše. Zahrady rozkvetly, a v místech, kde kdysi zuřily temné boje, nyní rostly stromy a květiny. Nová generace vyrůstala v míru, a lidé začali věřit, že temnota je nadobro pryč.

Epilog: Odkaz Eldorie

O mnoho let později, když Alden a Lira stáli na balkóně svého paláce a sledovali zapadající slunce, Alden se usmál a pohlédl na své království. "Nikdy bych si nepomyslel, že se sem dostaneme," pronesl tiše.

Lira mu položila ruku na rameno. "Byla to dlouhá cesta," řekla s úsměvem. ******"Ale každý krok stál za to. Společně jsme obnovili Eldorii a přinesli světlo tam, kde byla jen temnota."

Alden přikývl, jeho oči byly plné klidu a míru. ******"Ať už nás čeká jakákoliv budoucnost, vím, že jsme připraveni. Eldorie bude navždy silná."

A tak skončila cesta Aldena a jeho přátel, kteří porazili temnotu a přivedli svůj svět zpět ke světlu.

